

POVÍDKY K SÉRII SELEKCE

ŠŤASTNĚ
AŽ NAVĚKY

KIERA CASSOVÁ

COL
BOO

Šťastně až navěky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiera Cassová
Šťastně až navěky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

ŠŤASTNĚ
AŽ NAVĚKY

•••••

ŠŤASTNĚ AŽ NAVĚKY

•••••

KĪERA CASSOVÁ

**COO
BOO**

KRÁLOVNA

ÚVODNÍ SLOVO

Já sama jsem toužila odhalit, o čem tenhle příběh je. Amberly zbožňuju. Jako matka k ní vzhlížím s jistou úctou. Je okouzlující, inteligentní, laskavá, krásná. A přestože v životě poznala, co je to zármutek, snaží se být šťastná. Jak se tedy mohla takhle zázračná žena zamilovat do někoho, jako je Clarkson Schreave?

Vidět dospívat nejen Amberly, ale i Clarksona, bylo přinejmenším zajímavé. Mohla jsem na vlastní oči sledovat, s jakým hrubým zacházením a trápením se musel Clarkson vyrovnávat, a díky tomu jsem pochopila, jak se může z člověka vlivem času a strachu stát někdo, kdo je podle názoru většiny zlý. S nadšením jsem také pozorovala, jak usilovně se Amberly snažila najít v Clarksonovi i jeho matce, navzdory ne zrovna příjemným setkáním, to dobré. Mám za to, že Amberly doopravdy věří tomu, že nikdo není zlý úmyslně, že v každé duši je něco dobrého, a bez ustání po tom pátrá. Vysvětlilo by se tím tolik momentů z její účasti v Selekcí a kromě toho bychom snáze pochopili, proč tak nadšeně přijala Maxonovu volbu nevěsty, třebaže její manžel (a vlastně celá země) Americu odepsal.

Mám trochu obavy, že Amberly kvůli této novele o něco přichází. Bojím se, že v jejím světle působí pošetile, když po Clarksonovi touží navzdory jeho slovům a činům. Asi bych měla vysvětlit, že tato novela rozhodně nemá schvalovat násilí ve vztazích. Chtěla jsem, aby byla jednoduše upřímná a otevřená jako všechno, co tvořím. Všichni víme, že Clarkson má své chyby. Stejně jako Amberly. Tenhle příběh je pohledem do soukromí dvou zlomených lidí.

Kiera

KAPITOLA 1

Byla jsem tu dva týdny a už počtvrté mě bolela hlava. Jak jen něco takového vysvětlím princí? Jako by nestačilo, že téměř každá ze zbývajících dívek byla Druhá. Jako by se mé komorné už dost nenadřely ve snaze dát do pořádku mé hrubé ruce. Jednoho dne mu budu muset říct o těch záchvatech nevolnosti, co se mě zmocňují zcela bez varování. Pokud si mě tedy někdy všimne.

Královna Abby seděla na opačném konci Dámského salónu, skoro jako by se dívkám chtěla úmyslně vyhnout. Podle mírného chladu, který z ní vyzařoval, jsem nabyla dojmu, že pokud jde o ni, nejsme tu tak úplně vítány.

Natáhla ruku ke své komorné, která jí dokonale opilovala nehty. Ale i přes veškeré hýčkáni vypadala královna podrážděně. Nechápala jsem to, ale snažila jsem se nesoudit. Možná že by i mně zkamenělo srdce, kdybych přišla o manžela tak mladá. Šťěstí, že si ji Porter Schreave, bratranec jejího zesnulého muže, vzal a ona mohla zůstat královnou.

Pozorovala jsem ostatní dívky v salónu. Gillian byla Čtvrtá jako já, ovšem Čtvrtá jak se patří. Oba její rodiče byli šéfkuchaři a vzhledem k tomu, jak popisovala naše jídla, jsem vytušila, že se vydá stejnou cestou. Leigh a Madison studovaly veterinu a chodily do stájí, kdykoli to měly povolené.

Věděla jsem, že Nova je herečka a že má zástupy oddaných fanoušků, kteří by si ji přáli vidět na trůnu. Uma byla gymnastka a její drobnou postavu působila ladným dojmem, dokonce i když se nehýbala. Některé Druhé si ještě ani žádné povolání nezvolily. Říkala jsem si, že kdyby za mě někdo platil účty, krmil mě a postaral se o to, abych měla střechu nad hlavou, nejspíš bych si s tím taky nedělala starosti.

Masírovala jsem si bolavý spánek a cítila, jak se mi poprasaná kůže a mozoly třou o čelo. Nechala jsem toho a podívala se na své rozbité ruce.

Nikdy mě nebude chtít.

Zavřela jsem oči a představila si ten moment, kdy jsem prince Clarksona potkala poprvé. Vybavil se mi pevný stisk jeho ruky, když mi ji podával. Díkybohu že mi komorné nachystaly krajkové rukavice, jinak by mě dost možná na místě poslal domů. Byl klidný, zdvořilý a inteligentní. Přesně takový, jaký by měl princ být.

Během těch posledních dvou týdnů jsem si uvědomila, že se moc neusmívá. Jako by se bál, že ho lidé budou soudit za to, že mu něco připadá zábavné. Jak se mu ale rozzářily oči, když ho něco pobavilo! Špinavý blond, světlounce modré oči, pevné držení těla... Byl dokonalý.

Já bohužel ne. Musel ale přece existovat způsob, jak prince Clarksona přimět, aby si mě všimnul.

Milá Adele,

Chvilku jsem pero držela ve vzduchu, bylo mi jasné, že to nemá smysl. A přece.

na palác si zvykám moc dobře. Je hezký. Je mnohem hezčí než hezký, ale asi nedokážu najít ta správná slova. I teplo je tady v Angeles jiné než doma, ale to taky nevím, jak ti popsat. Nebylo by nejlepší, kdybys mohla přijet a všechno to vnímat, vidět a cítit na vlastní kůži? Je tu toho tolik, k čemu se dá přivonět.

Pokud jde o samotnou soutěž, s princem jsem o samotě ještě nestrávil ani vteřinu.

Srdce mi bušilo. Zavřela jsem oči a snažila se soustředit.

Určitě jsi v televizi viděla, že princ Clarkson poslal domů osm dívek, samé Čtvrté a Páté a jednu Šestou. Kromě mě tu jsou už jen dvě Čtvrté a první Třetí. Říkám si, jestli se od něj neočekává, že si vybere Druhou. Dávalo by to, myslím, smysl, ale láme mi to srdce.

Mohla bys pro mě něco udělat? Nezeptala by ses mámy a táty, jestli náhodou nemáme nějakého bratrance nebo jiného příbuzného z vyšší kasty? Měla jsem se zeptat, než jsem odjela. Taková informace by se mi asi opravdu hodila.

Začínalo se mi dělat nevolno, občas se mi to stává, když mě rozbolí hlava.

Musím běžet. Mám toho hodně. Brzy znovu napíšu.

Navždy tvá milující sestra,

Amberly

Bylo mi na omdlení. Vložila jsem dopis do již nadepsané obálky a zalepila ji. Znovu jsem si promasírovala spánky s nadějí, že mi snad ten mírný tlak trochu uleví, třebaže se to nikdy nestalo.

„Je všechno v pořádku, Amberly?“ zeptala se Danica.

„Ale ano,“ zalhala jsem. „Asi jsem jenom unavená. Možná se půjdu projít, aby se mi trochu rozproudila krev.“

Usmála jsem se na Danicu s Madeline a vydala se z Dámského salónu na toaletu. Studená voda mi sice zničí make-up, ale třeba se mi udělá lépe. Než jsem tam došla, zatočila se mi zase hlava. Posadila jsem se na jednu z těch malých pohovek, které lemovaly chodby, a opřela hlavu o zeď ve snaze si ji pročistit.

Nedávalo to vůbec smysl. Každý věděl, jak znečištěné jsou vzduch a voda v jižních částech Illey. Dokonce i Druzí, co tam žili, mívali zdravotní problémy. Ale neměly by snad ten čerstvý vzduch, dobré jídlo a bezchybná péče tady v paláci mít nějaké ozdravné účinky?

Když to takhle půjde dál, přijdu o každou příležitost udělat na prince Clarksona dojem. Co když se dnes odpoledne nedostanu na plánovaný kroket? Cítila jsem, jak mi sny proklouzávají mezi prsty. Rovnou se můžu smířit s porážkou. Bude to později míň bolet.

„Co tu děláte?“

Odtrhla jsem se od stěny a uviděla prince Clarksona, jak se na mě dívá.

„Nic, vaše výsosti.“

„Není vám dobře?“

„Je, samozřejmě že je,“ trvala jsem na svém a snažila se vstát. To byla ovšem chyba. Nohy se mi podlomily a spadla jsem na zem.

„Slečno?“ vyslovil a kráčet ke mně.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem. „To je tak trapné.“

Vzal mě do náručí. „Zavřete oči, jestli se vám točí hlava. Odnesu vás do nemocničního křídla.“

Jednou to bude zábavná historka pro mé děti: Kdysi mě král nesl přes celý palác, jako bych nevážila vůbec nic. Líbilo se mi u něj v náručí. Vždycky jsem přemýšlela, jaké to asi je.

„Propána,“ vykřiknul někdo. Otevřela jsem oči a uviděla zdravotní sestřičku.

„Myslím, že omdlela,“ řekl Clarkson. „Nevypadá zraněná.“

„Položte ji tady, prosím, Vaše Výsosti.“

Princ Clarkson mě dal na jednu z mnoha postelí rozesetých kolem a opatrně vytáhnul ruce, na kterých jsem mu ležela. Doufala jsem, že si všimnul vděku v mých očích.

Měla jsem za to, že hned odejde, ale čekal a přihlížel, jak mi sestřička měří tep. „Už jste dnes něco jedla, drahoušku? Vypila jste toho dost?“

„Zrovna jsme došnídali,“ odpověděl za mě.

„Není vám na zvracení?“

„Není. Teda je. Chci říct, že to vážně nic není.“ Doufala jsem, že když to bude znít dostatečně nezávažně, dostanu se ještě na odpolední krocket.

Zatvářila se přísně a laskavě zároveň. „Dovolím si nesouhlasit. Museli vás sem přinést.“

„To se mi stává pořád,“ vyhrkla jsem bezmocně.

„Co tím myslíte?“ naléhala sestřička.

K tomuhle jsem se přiznat nechtěla. Povzdychla jsem si a snažila se přijít na to, jak to vysvětlit. Princ se teď dozví, jak mi život v Hondurague poškodil zdraví.

„Často mě bolí hlava. A někdy z toho mám závratě.“ Polk-

la jsem, nešťastná, co si teď princ pomyslí. „Doma chodím spát o několik hodin dříve než moji sourozenci, díky tomu zvládnou celý den pracovat. Tady je to s odpočinkem náročnější.“

„Mhm. Trápí vás ještě něco kromě bolení hlavy a únavy?“

„Ne, už nic.“

Clarkson popošel ke mně. Doufala jsem, že neuslyší, jak mi tluče srdce.

„Jak dlouho máte tyhle problémy?“

Pokrčila jsem rameny. „Už pár let, možná déle. Dá se říct, že už to u mě je celkem normální.“

Sestřička vypadala znepokojeně. „Máte v rodině víc takových případů?“

Chvíli jsem mlčela, než jsem odpověděla. „Ne tak úplně. Ale mojí sestře občas teče z nosu krev.“

„Takže prostě máte neduživou rodinu?“ ptal se Clarkson a v hlase se mu ozýval náznak znechucení.

„Ne,“ odvětila jsem. Chtěla jsem se bránit, ale zároveň jsem se styděla něco vysvětlovat. „Žiju v Hondurague.“

Pochopil a pozvedl obočí. „Aha.“

Nebylo tajemství, jak je jih znečištěný. Vzduch byl zkažený i voda byla zkažená. Žilo tam tolik postižených dětí, tolik žen bylo neplodných a tolik mladých umíralo předčasně. Když se v Hondurague objevili rebelové, nechali za sebou vždycky spoustu graffiti, jejichž prostřednictvím se dožadovali vysvětlení, proč to palác ještě nenapravit. Byl zázrak, že na tom zbytek mojí rodiny nebyl tak špatně jako já. Nebo že jsem na tom nebyla ještě hůř.

Zhluboka jsem se nadechla. Co tu vlastně propána dělám? Celé týdny předtím, než začala Selekcce, jsem si v hlavě malo-

vala pohádku. Ale ať jsem si to přála a snila o tom sebevíc, nikdy nebudu hodna takového muže, jakým je Clarkson.

Otočila jsem se, aby mě neviděl plakat. „Můžete, prosím, hned odejít?“

Několik vteřin jsem naslouchala tichu a potom se jeho kroky začaly vzdalovat. V momentě, kdy docela utichly, jsem se zhroutila.

„Ale zlatíčko, všechno je v pořádku,“ utěšovala mě sestřička. Byla jsem tak nešťastná, objímala jsem ji tak pevně, jako by to byla moje máma nebo někdo ze sourozenců. „Být v takové soutěži, to znamená ohromný stres a princ Clarkson to chápe. Pan doktor vám předepíše něco na bolení hlavy, to pomůže.“

„Jsem do něj zamilovaná už od svých sedmi let. Každý rok jsem mu zpívala písničku k narozeninám šeptem do polštáře, aby se mi sestra nesmála, že jsem si vzpomněla. Když jsem se začala učit psát, procvičovala jsem se tak, že jsem psala naše jména vedle sebe... a když na mě poprvé konečně promluví, ptá se, jestli jsem neduživá.“ Odmlčela jsem se a zavzlykala. „Nejsem prostě dost dobrá.“

Sestřička se mi to ani nesnažila vymlouvat. Nechala mě, ať se vypláču.

Bylo mi tak trapně. Clarkson už mě nikdy neuvidí jinak než jako tu ztrápenou holku, která ho poslala pryč. Bylo mi jasné, že jeho srdce už nemám šanci získat. Co by teď se mnou asi tak dělal?

KAPITOLA 2

Ukázalo se, že kriket může hrát nanejvýš šest hráčů, což mi naprosto vyhovovalo. Seděla jsem a pozorovala hru. Snažila jsem se pochopit pravidla, kdyby na mě náhodou přišla řada, ale tak nějak jsem tušila, že než všichni dostanou příležitost, začneme se nudit a hra skončí.

„Můj Bože, koukněte se na ty paže,“ zavzdychala Maureen. Nemluvila na mě, ale i tak jsem zdvihla oči. Clarkson si sundal sako a vyhrnul si rukávy. Vypadal vážně, vážně dobře.

„Jak ho přiměju, aby mě v nich sevřel?“ zavtipkovala Keller. „Při kriketu se zranění moc dobře předstírat nedá.“

Dívky kolem ní se rozesmály. Clarkson se zadíval jejich směrem a na rtech se mu téměř objevil úsměv. Takhle to bylo po každé, vždycky jen náznak. Vlastně jsem ho nikdy neslyšela se smát. Maximálně se nečekaně uchichtnout, ale nevybavuju si žádný moment, kdy by měl takovou radost, že by smíchy doslova vybuchnul.

I pouhý záblesk jeho úsměvu ale stačil k tomu, aby mě úplně ochromil. Nevadilo mi, že nevidím víc.

Družstva se pohybovala po hřišti a já si byla až příliš vědoma toho, když byl princ jen kousek ode mě. V momentě, kdy se jedné z dívek podařilo zahrát poměrně profesionální úder, zatěkal princ očima ke mně, aniž by přitom pootočil hlavou. Letmo jsem na něj pohlédla, načež svou pozornost opět obrátil ke hře. Několik dívek začalo povzbuzovat a on přistoupil blíž.

„Támhle je stůl s občerstvením,“ vyslovil tiše s očima ještě stále upřenýma jinam. „Možná byste se měla napít vody.“

„Je mi dobře.“

„Bravo, Clementino!“ zavolal na dívku, která soupeřům úspěšně překazila postup. „Přesto. Dehydratace dokáže bolesti hlavy zhoršit. Mohlo by vám to pomoci.“

Sklopil trochu hlavu a naše pohledy se setkaly. V jeho očích se cosi zračilo. Ne láska, možná ani náklonnost, bylo v nich ale něco, co o pár úrovní převyšovalo prostý zájem.

Věděla jsem, že mu nedokážu vzdorovat, takže jsem vstala a odkráčela ke stolu. Začala jsem si nalévat vodu, ale služebná mi vzala džbán z ruky.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem. „Pořád si na to nemůžu zvyknout.“

Usmála se. „Nic se neděje. Nabídněte si ovoce. Je opravdu osvěžující, zejména v takovémhle počasí.“

Stála jsem u stolu a ujídala hrozny malinkou vidličkou. I o tomhle musím Adele říct – mají tu vidličky na ovoce.

Clarkson se několikrát podíval mým směrem, snad aby si ověřil, že dělám to, co mi řekl. Nedokázala jsem určit, jestli to bylo jídlem, nebo jeho zájmem, ale zlepšila se mi nálada.

Kroket jsem nakonec opravdu nehrála.

Trvalo tři dny, než na mě Clarkson znovu promluvil.

Večere pomalu skomírala. Král se kvapně omluvil a odešel a královna stihla vypít téměř celou lahev vína. Některé z dívek se začaly uklánět a odcházet, nechtěly sledovat, jak se královna nedbale opírá o ruku. Zůstala jsem u stolu sama, odhodlaná dojít čokoládový dort až do posledního drobečku.

„Jak se dnes máte, Amberly?“

Zvedla jsem prudce hlavu. Ani jsem si nevšimla, že se Clarkson přiblížil. Děkovala jsem Bohu, že mě přistihnul zrovna mezi sousty. „Moc dobře. A vy?“

„Výborně, děkuji za optání.“

Chvilku bylo ticho a já čekala, co řekne dál. Nebo snad byla řada na mně? Jsou na to, kdo má mluvit první, nějaká stanovená pravidla?

„Zrovna jsem si všiml, jak máte dlouhé vlasy,“ pronesl.

„Ach tak.“ Sklopila jsem oči a trochu se zasmála. Vlasy jsem teď měla skoro do pasu. Nebylo jednoduché je rozčesávat, ale zase je bylo možné sepnout na milion způsobů. A to bylo pro práci na farmě zásadní. „No ano. Jdou na nich dobře dělat copy, což je doma příjemné.“

„A nemyslíte, že jsou dlouhé možná až příliš?“

„Ehm. Já nevím, Vaše Výsosti.“ Přejela jsem si po vlasech prsty. Byly čisté a opečovávané. Je možné, že jsem vypadala neupraveně, aniž bych si to uvědomovala? „Co myslíte vy?“

Naklonil hlavu na stranu. „Mají moc hezkou barvu. Myslí, že by možná byly hezčí, kdyby byly kratší.“ Pokrčil rameny a dal se na odchod. „To byl jen takový nápad,“ zavolal přes rameno.

Chvíli jsem tam seděla a přemýšlela. Potom jsem nechala dort dortem a odešla do své komnaty. Mé komorné tam na mě čekaly jako vždycky. „Marto, nevadilo by ti mě trochu ostríhat?“

„Ale vůbec ne, slečno. Když je trochu zastříhneme, budou krásně zdravé,“ odpověděla a vydala se do koupelny.

„Ne,“ vzepřela jsem se. „Musí být krátké.“

Zastavila se. „Jak krátké?“

„No... delší než po ramena, ale asi kratší než po lopatky?“

„Ale slečno, to je přes třicet centimetrů!“

„Já vím. Zvládneš to? A zvládneš to tak, aby to bylo i hezké?“

Chytila jsem ty silné prameny do ruky a představovala si je kratší.

„Samozřejmě, slečno. Ale proč?“

Prošla jsem kolem ní a pokračovala do koupelny. „Myslím, že je čas na změnu.“

Komorné mi pomohly dostat se ze šatů a ramena mi zakryly ručníkem. Když se Marta dala do práce, zavřela jsem oči. Nebyla jsem si úplně jistá, co to vlastně dělám. Clarkson měl dojem, že bych byla s kratšími vlasy hezčí, a Marta se postará, že budou pořád dost dlouhé na to, aby se daly stáhnout. Nemohla jsem tím nic ztratit.

Netroufala jsem si ani na škvírku pootevřít oči, dokud to nebude hotové. Poslouchala jsem nůžky, jak bez ustání kovově cvakají. Cítila jsem, jak je Martino stříhání čím dál tím preciznější, jako by se snažila celý sestřih sjednotit. Nedlouho poté stříhat přestala.

„Tak co myslíte, slečno?“ zeptala se váhavě.

Otevřela jsem oči. Nejdřív jsem neviděla rozdíl. Potom jsem ale trošičku pootočila hlavu a přes rameno se mi přehoupnul pramínek vlasů. Udělala jsem to samé na druhé straně a na-

jednou to vypadalo, jako bych kolem obličeje měla mahagónový rám.

Měl pravdu.

„Je to úžasné, Marto!“ vzdychla jsem a nepřestávala se dotýkat svých vlasů.

„Vypadáte teď daleko vyzráleji,“ přidala se Cindly.

Přikývla jsem. „Taky ti to tak přijde?“

„Počkat, počkat, počkat!“ zvolala Emon a běžela pro šperkovnici. Začala se v ní přehrabovat a hledat nějaký konkrétní kousek. Nakonec vytáhla náhrdelník s velkými červenými třpytivými kameny. Dosud jsem nesebrala dostatek odvahy, abych si ho vzala na sebe.

V domnění, že po mně bude chtít, abych si ho vyzkoušela, jsem si nadzvedla vlasy, ale měla jiné plány. Něžně mi náhrdelník vložila na hlavu. Byl tak zdobný a nápadně připomínal korunku.

Všechny komorné do jedné zalapaly po dechu a já přestala dýchat úplně.

Tolik let jsem si představovala prince Clarksona jako svého manžela, ale ani jednou mě nenapadlo přemýšlet o něm jako o muži, který ze mě udělá princeznu. Vůbec poprvé mi došlo, že bych chtěla i to. Neměla jsem hromadu kontaktů a z kapes mi nepřetékal peníze, ale cítila jsem, že bych tuhle roli nejenom naplnila, ale také bych v ní byla dobrá. Vždycky jsem věřila, že bychom se k sobě s Clarksonem hodili, ale možná bychom se k sobě hodily i s monarchií.

Podívala jsem se na sebe v zrcadle a vedle příjmení *Schreavová* za jménem jsem si představila titul *princezna* před ním. V ten moment jsem zatoužila po princovi, po koruně – po všem, co tahle role obnáší – jako ještě po ničem.

KAPITOLA 3

Ráno jsem dala Martě za úkol, aby pro mě našla čelenku s drahokamy, a vlasy jsem si nechala rozpuštěné. Ještě nikdy jsem se tak netěšila na snídani. Připadalo mi, že jsem opravdu krásná, a nemohla jsem se dočkat, až zjistím, jestli si to Clarkson myslí taky.

Kdybych byla chytřejší, přišla bych na ni o něco dříve. Místo toho jsem se přišourala s několika dalšími dívkami zároveň a promarnila příležitost upoutat princovu pozornost. Každých pár vteřin jsem těkala pohledem ke stolu v čele, ale Clarkson se soustředil na jídlo, svědomitě odkrajoval z vaflí a šunky a čas od času pohlédl na papíry, které měl vedle sebe. Král popíjel kávu a ze své porce ujídal jen tehdy, když se na chvíli odtrhl od dokumentu, který zrovna četl. Měla jsem zato, že se on i Clarkson zabývají tím samým a že je čeká náročný den, když s prací začínají takhle brzo. Po královně nebylo ani vidu ani slechu, a i když slovo *kocovina* nikdo nahlas nevyslovil, bylo téměř možné slyšet, jak každému rezonuje v hlavě.

Když snídaně skončila, Clarkson a král odešli, aby se věnovali tomu, díky čemu naše země funguje, ať už je to cokoli.

Povzdychla jsem si. Tak snad večer.

V Dámském salónu bylo dnes ticho. Už jsme vyčerpaly všechna seznamovací témata a zvykly si trávit dny společně. Seděla jsem s Madeline a Biancou, jako skoro vždycky. Bianca pocházela z jedné z provincií sousedících s Hondurasu a potkaly jsme se už v letadle. Madelinina komnata byla vedle té mé. Hned první den u mě zaťukala její komorná, aby poprosila ty mé o kousek nitě. Asi po půl hodině se zastavila samotná Madeline s úmyslem nám poděkovat a od té doby se přátelíme.

Uzavřené skupinky vznikaly v Dámském salónu už od počátku. Na rozdělování do skupin jsme byly zvyklé z běžného života – Třetí sem, Pátí tam – takže bylo nejspíš přirozené, že k tomu došlo i tady v paláci. A i když jsme se nedělily výhradně podle kast, hrozně jsem si přála, abychom to nedělaly vůbec. Nebyly jsme si snad od chvíle, co jsme sem dorazily, všechny navzájem rovny, tedy alespoň dokud soutěž neskončí? Neprožívaly jsme náhodou přesně to samé?

Zrovna v ten okamžik to ale vypadalo, že neprožíváme vlastně absolutně nic. Přála jsem si, aby se něco přihodilo, i kdyby snad jen kvůli tomu, abychom měly o čem mluvit.

„Něco nového doma?“ Zeptala jsem se ve snaze trochu rozproudit konverzaci.

Bianca zvedla hlavu, „Včera mi máma napsala, že se Hendly zasnoubila. No věříš tomu? Odešla, jak je to jen dlouho, tak před týdnem?“

Madeline ožila. „V jaké je její snoubenec kastě? Dostane se Hendly někam výš?“

„To teda!“ rozzářila se Bianca nadšením. „Je Druhý! Člověku to dodává naději. Byla jsem sice Třetí, než jsem odešla, ale představa, že si třeba místo starého nudného doktora vezmu herce, zní vážně skvěle.“

Madeline se zachichotala a souhlasně přikývla.

Já si tím nebyla tak úplně jistá. „A znala ho? Myslím předtím, než odjela na Selekcii?“

Bianca naklonila hlavu ke straně, jako by to, na co jsem se ptala, bylo k smíchu. „Pravděpodobně ne. Byla předtím Pátá, on je Druhý.“

„Ale myslím, že snad říkala, že se její rodina věnuje hudbě, tak před ním možná někdy vystupovala,“ navrhla Madeline.

„To máš pravdu,“ dodala Bianca. „Tak se možná aspoň trochu znali.“

„Hm,“ zamručela jsem.

„Závidíš?“ ptala se Bianca.

Usmála jsem se. „Ne. Jestli je Hendly šťastná, tak já taky. Je to ale trochu zvláštní, brát si někoho úplně cizího.“

Chvilí mlčely, pak promluvila Madeline. „Neděláme tak trochu úplně to samé?“

„Vůbec ne!“ vykřikla jsem. „Princ není cizí.“

„Vážně není?“ oponovala Madeline. „Tak mi prosím řekni všechno, co o něm víš, protože mně přijde, že já o něm nevím vůbec nic.“

„No... já si tak vlastně přijdu taky,“ přiznala se Bianca.

Nadechla jsem se, abych spustila dlouhý výčet faktů o Clarksonovi... ale nebylo moc, co říct.

„Neříkám, že znám každičké jeho tajemství, ale přece to není jen nějaký náhodný chlápek z ulice. Vyrostly jsme s ním, slyšely ho mluvit ve Zprávách, viděly jeho obličej snad tisíc-

krát. Možná neznáme každý detail, ale já o něm mám dost jasnou představu. Vy ne?“

Madeline se usmála. „Asi máš pravdu. Není to tak, že bychom sem přišly, aniž bychom věděly, jak se vlastně jmenuje.“

„Přesně.“

Najednou se vedle mě zjevila služebná. Byla tak potichu, že jsem si jí všimla až tehdy, když mi zašeptala do ucha. „Můžete prosím na moment, slečno?“

Zmateně jsem se na ni podívala. Neudělala jsem přece nic špatného. Otočila jsem se zpátky k dívkám a pokrčila rameny. Teprve potom jsem vstala a následovala ji ven z místnosti.

V chodbě jen pokynula rukou, a když jsem se otočila, stál přede mnou princ Clarkson. Na rtech měl ten svůj typický náznak úsměvu a něco držel v ruce.

„Zrovna jsem byl odeslat jeden balíček a pošt mistr měl pro vás tohle,“ řekl a zvedl do vzduchu obálku. „Říkal jsem si, že byste to možná chtěla dostat hned.“

Přešla jsem k němu tak rychle, jak jen to šlo, aniž bych tím poškodila svou reputaci dámy, a natáhla se po obálce. Do jeho úsměvu se vkradlo cosi ďábelského a ruka mu najednou vyletěla do vzduchu.

Zahihňala jsem se a začala poskakovat v zoufalé snaze ji získat. „To není fér!“

„Notak. Tady je.“

Skákat jsem uměla docela dobře, ale ne v podpatcích, a i s nimi jsem pořád byla o kousek menší než on. Vůbec mi ale nevadilo, že se mi nedaří. Někdy během těch žalostných pokusů jsem totiž ucítla, jak se mi kolem pasu ovinula paže.

Konečně mi ten dopis dal. Byl od Adele, jak jsem tušila. Den se mi plnil tolika drobnými radostmi!

„Máte ostříhané vlasy.“

Odtrhla jsem pohled od dopisu. „Mám.“ Vzala jsem pár pramenů a nechala je splývat přes rameno. „Líbí se vám?“

V očích se mu zablýsklo – a nebyla v tom neplecha ani žádné tajemství. „Ano. Hrozně moc.“ S těmi slovy se otočil a bez jediného ohlednutí se vydal chodbou pryč.

Doopravdy jsem měla představu, jaký princ je. Když jsem ho teď ale dennodenně vídala, došlo mi, že je mnohem komplikovanější, než jak se jevil ve Zprávách. Nijak mě to ale neznekoujovalo.

Naopak jsem se těšila na to, jak se téhle záhadě budu pokoušet přijít na kloub.

S úsměvem na rtech jsem přímo tam na chodbě roztrhla obálku a popošla k oknu, abych lépe viděla.

Moje milovaná Amberly!

Chybiš mi, až to bolí! Bolí to skoro tak moc, jako když přemýšlím o všem tom nádherném oblečení, co nosíš, a o jídle, které nejspíš ochutnáváš. Ty vůně tam si cíví nevím jak představit! Kéž bych to dokázala.

Máma se pokaždě, když tě vidí v televizi, skoro rozplácí. Vypadáš jako První! Kdybych dopředu nevěděla, do jakých kast všechny patříte, nikdy bych neuhádla, že nejste z královské rodiny. Není to legrační? Kdyby někdo chtěl, mohl by prostě předstírat, že žádné takové kategorie vůbec neexistují. Pro tebe ale vlastně vážně jako by tak nějak neplatily, ty naše malá trojko.

Když už jsme u toho, přála bych si kvůli tobě, abychom mezi příbuznými měli nějakého ztraceného Druhého, ale ty víš, že nikdo takový není. Ptala jsem se, vždycky jsme byli Čtvrtí – nic víc, nic méně. Ty příbuzné, co stojí za pozornost, je naopak lepší nezmiňovat. Ani ti to nechci říkat a taky doufám, že se tenhle dopis nedostane do ruky nikomu jinému než tobě, ale sestřenice Romina je těhotná. Podle všeho se zaměřovala do toho Sestého, co řídí dodávku pro

Rakevi. O víkendu se budou brát, takže si každý oddechl. Jednoduše odmítá (Proč si jen nemůžeš vzpomínat, jak se ten člověk jmenuje?!), aby jeho dítě vyrostlo jako Osmé, a to je víc, než by udělali někteří o dost starší muži. Mrzí mě, že se na tu svatbu nedostaneš, ale Romíně to všichni moc přejeme.

Takže tohle je tvoje současná rodina. Spousta farmářů a pár delikventů. Zůstává jednoduše tou krásnou, milující dívkou, kterou jsi pro nás vždycky byla, a princ se do tebe nezdědyl tvé kasty určitě zamiluje.

Máme tě moc rádi. Znovu napiš. Chytil mi tvůj hlas. Když tu jsi, připadá mi to tu všechno mnohem klidnější - a nepřišla jsem na to, dokud jsi tu už nebyla.

Prozatím sbíhám, princezno Amberly. Prosim, pamatuj na nás, obyčejné smrteláky, až ti na hlavu vloží korunu!

KAPITOLA 4

Marta mi rozčesávala zacuchané vlasy. Přestože teď byly kratší, byl to pořád náročný úkol vzhledem k tomu, jak byly husté. Tajně jsem doufala, že si dá načas. Byla to jedna z mála věcí, které mi připomínaly domov. Když jsem zavřela oči a zadržela dech, jako by mě česala Adele.

Představovala jsem si náš domov a poslouchala mámino pobrukování na pozadí neutichajících zvuků dodávek a najednou mě něčí zaklepání vtáhlo zpátky do přítomnosti.

Cindly běžela ke dveřím, a jen co je otevřela, už se ukláněla. „Vaše Výsosti.“

Vstala jsem a okamžitě si na hrudi překřížila ruce. Přišla jsem si tak strašně zranitelná – tak tenké tu měli noční košile.

„Martó,“ zašeptala jsem naléhavě. Vykoukla na mě ze své úklony. „Přines mi, prosím, župan.“

Pospíchala pro něj a já se otočila k princovi Clarksonovi. „Vaše Výsosti. Je milé, že jste mě přišel navštívit.“ Rychle jsem se uklonila a opět si zakryla hrudí.

„Říkal jsem si, jestli byste si se mnou nedala pozdní dezert.“
Rande? Přišel mě vzít na rande?

A já byla v noční košili, bez make-upu, půlka vlasů pořád rozčuchaná. „Hm, mám se... převléknout?“

Marta mi podala župan a já ho přehodila přes sebe.

„Ne, takhle je to v pořádku,“ trval na svém a vešel do mé komnaty, jako by byla jeho. Což vlastně asi byla. Emon a Cindly mu za zády rychle vyklouzly z místnosti. Marta se na mě podívala, abych jí dala instrukce, a když jsem na ni v rychlosti kývla, odešla.

„Jste spokojená se svojí komnatou?“ zeptal se. „Je docela malá.“

Zasmála jsem se. „Člověku, který vyrostl v paláci, tak asi nejspíš připadat může. Mně se ale líbí.“

Přešel k oknu. „Nic moc výhled.“

„Ale líbí se mi to zurčení fontány. A když někdo přijíždí, slyším, jak mu pod koly chroupe štěrk. Jsem zvyklá na opravdu velký hluk.“

Zašklebil se. „Na jaký?“

„Na hudbu z reproduktorů. Že to tak není v každém městě, mi došlo, až když jsem se dostala sem. A na hučení motorů nákladáků a motorek. A taky na psy. Jsem zvyklá na štěkot.“

„Tak to je úplná ukolébavka,“ poznamenal, když se vydal zpátky ke mně. „Připravená?“

Nenápadně jsem se dívala po pantoflích, našla je u postele a šla si je nazout. „Ano.“

Dlouhými kroky došel ke dveřím, potom se na mě podíval a natáhl ruku. Kousla jsem se do rtu a šla k němu.

Nezdálo se, že by se mu obzvláště líbilo, když se ho někdo dotýkal. Všimla jsem si, že při chůzi měl skoro vždycky ruce za

zády a udržoval svižné tempo. Dokonce ani teď, když jsme si razili cestu chodbami, si nedával zrovna načas.

V souvislosti s tím jsem si ale vzpomněla, jak mě onehdy škádlil s dopisem, a stejně jako předtím jsem se celá rozechvěla – taky proto, že mi dovilil být jen kousek od něj zrovna teď.

„Kam vlastně jdeme?“

„Ve třetím patře je jeden neobyčejně hezký salónek. Je z něj báječný výhled do zahrad.“

„Máte rád zahrady?“

„Rád se na ně koukám.“

Zasmála jsem se, ale myslel to naprosto vážně.

Přišli jsme k několika otevřeným dveřím a už na chodbě jsem ucítila čerstvý vzduch. Místnost byla osvětlená jenom svíčkami a já měla pocit, že mi ryzím štěstím exploduje srdce. Vlastně jsem si opravdu musela dát ruku na hrud', abych se ujistila, že je neporušená.

Tři velická okna byla otevřená a v nich v lehkém vánku vlály vzdouvající se závěsy. Před prostředním oknem stál malý stolek s nádhernými květinami a dvěma židlemi. Vedle něj byl vozík a na něm přinejmenším osm různých druhů zákusků.

„Dámy mají přednost,“ vyslovil a ukazoval na vozík.

Vydala jsem se tedy k němu a nemohla se zbavit úsměvu. Byli jsme sami. Tohle všechno pro mě Clarkson udělal. Splnil se mi každý sen, který jsem jako malá měla.

Snažila jsem se soustředit na to, co jsem měla před sebou. Byly tam čokoládové bonbóny a každý měl jiný tvar, takže jsem netušila, jakou mají náplň. Vzadu byly vyskládané miniaturní koláčky se šlehačkou, které voněly po citronech, a přímo přede mnou leželo pečivo z listového těsta pokapané nějakou polevou.

„Vůbec nevím, co si vybrat,“ přiznala jsem se.

„Tak si nevybírejte.“ A s těmi slovy vzal do ruky talíř a dal na něj kousek od každého. Položil ho na stolek a vysunul židli. Šla jsem tedy za ním, nechala se usadit a čekala, než si nandá i pro sebe.

Když byl hotov, znovu jsem se rozesmála.

„Bude vám to stačit?“ škádlila jsem ho.

„Mám jahodové košíčky rád,“ bránil se. Měl jich před sebou asi pět. „Takže vy jste Čtvrtá. Čím se živíte?“ Ukrojil kousek z jednoho zákusku a začal žvýkat.

„Pracuju na farmě.“ Pohrávala jsem si s čokoládovým bonbónem.

„Takže vlastníte farmu.“

„Tak trochu.“

Odložil vidličku a upřeně se na mě díval.

„Můj děda vlastnil kávovou plantáž. Přenechal ji mému strýci, protože byl nejstarší, takže na ní teď s tátou, mámou a sourozenci všichni pracujeme,“ přiznala jsem.

Chvilku nic neříkal.

„Takže... co přesně děláte?“

Nechala jsem bonbón spadnout zpátky na talíř a dala si ruce do klína. „Převážně sbírám kávové plody. A pomáhám s vylupováním zrn.“

Mlčel.

„Kdysi byla schovaná hluboko v horách – myslím tu plantáž – ale dneska tamtudy vede spousta silnic. Zjednodušilo to dopravu, ale vzniká víc smogu. S rodinou žijeme...“

„Přestaňte.“

Sklopila jsem oči. Nemohla jsem za to, čím se živím.

„Vy jste Čtvrtá, ale děláte práci Sedmých?“ zeptal se tiše.

Přikývla jsem.

„Řekla jste o tom někomu?“

Zamyslela jsem se nad svými rozmluvami s ostatními dívkami. Většinou jsem je nechávala mluvit o sobě. Párkrát jsem jim vyprávěla o svých sourozencích a hrozně moc mě bavilo probírat některé seriály, na které ostatní koukaly, ale o své práci jsem asi nikdy nemluvila.

„Ne, myslím, že ne.“

Zadíval se do stropu a pak znovu na mě. „Nikdy nikomu nesmíte říct, co děláte. Když se bude kdokoli ptát, povíte mu, že vaše rodina vlastní plantáž a vy ji pomáháte řídit. Neříkejte nic určitého a za žádných okolností nesmíte přiznat, že pracujete rukama. Jasně?“

„Ano, Vaše Výsosti.“

Ještě chvíli se na mě díval, jako by chtěl dodat svým slovům větší váhu. Mně ale úplně stačil jeho příkaz. Jeho žádost bych uposlechla vždycky.

Znovu se dal do jídla a zákusky napichoval tak nějak agresivněji než předtím. Byla jsem tak nervózní, že jsem se svého talíře nemohla ani dotknout.

„Urazila jsem vás, Vaše Výsosti?“

Narovnal se a naklonil hlavu. „Jak vás mohlo napadnout něco takového?“

„Vypadáte... rozrušeně.“

„Dívky jsou tak pošetilé,“ zamručel si sám pro sebe. „Neurazila jste mě. Jste mi sympatická. Proč si myslíte, že tu spolu asi jsme?“

„Abyste mě mohl porovnat s Druhými a Třetími a ověřil si, že mě můžete poslat domů.“ Nechtěla jsem to všechno takhle naplno říct. Bylo to, jako by mi mé největší obavy zápasily

uvnitř hlavy o místo a jedné z nich se podařilo uniknout ven. Znovu jsem sklopila hlavu.

„Amberly,“ řekl tiše. Pohlédla jsem na něj zpoza svých řas. Natahoval se přes stůl a na tváři měl náznak úsměvu. Opatrně, s obavou, že se ten moment rozplyne, jakmile se dotkne mé hrubé kůže, jsem vložila svou ruku do jeho. „Nepošlu vás domů. Dneska ne.“

Oči se mi zalily slzami, ale párkrát jsem zamrkala, aby žádání neukápla.

„Jsem v neobyčejně zvláštní situaci,“ vysvětloval. „Prostě se jen snažím odhalit plusy a minusy svých jednotlivých možností.“

„To, že dělám práci Sedmých, je, předpokládám, minus?“

„Rozhodně,“ odpověděl, ale v jeho hlase nebyla ani stopa zášti. „Takže to pro moje dobro zůstane mezi námi.“ Nepatrně jsem přikývla. „Nějaká další tajemství, která bych měl znát?“

Pomalou přitáhl svou ruku zpátky k tělu a opět se pustil do svých zákusků. Snažila jsem se o to samé.

„O tom, že je mi občas špatně, už víte.“

Přestal krájet. „To vím. O co přesně vlastně jde?“

„Nejsem si jistá. Bolesti hlavy mě trápily vždycky a občas se do mě dá únava. V Hondurague nejsou zrovna nejlepší podmínky pro život.“

Clarkson přikývnul. „Zítřka po snídani nepůjdete do Dámského salónu, ale do nemocničního křídla. Chci, aby vás doktor Mission prohlédl. Budete-li cokoli potřebovat, určitě bude schopen pomoci.“

„Dobře.“ Konečně jsem se zakousla do listového pečiva a div že jsem se blahem nerozplynula, jak bylo dobré. Dezert byl u nás doma vzácnost.

„Říkala jste, že máte sourozence.“

„Ano. Staršího bratra a dvě starší sestry.“

Svraštil čelo. „To zní jako... pěkná tlačenička.“

Zasmála jsem se. „Občas ano. Doma spím s Adele v jedné posteli. Je o dva roky starší. Je strašně zvláštní spát bez ní, někdy vedle sebe dokonce vyskládám pár polštářů, abych sama sebe obelstila.“

Clarkson zakroutil hlavou. „Ale vždyť teď máte celou postel jen pro sebe.“

„Ale nejsem na to zvyklá. Nejsem tady zvyklá na nic. Jídlo je tu podivné. I oblečení. Dokonce to tu voní jinak, ale nedokážu říct proč.“

Odložil vidličku na talíř. „Chcete snad říct, že můj dům páchne?“

Na vteřinu jsem se lekla, že jsem se ho dotkla, ale v očích mu nepatrně, žertovně jiskřilo.

„Ale to vůbec ne! Jen je to prostě jiné. Jako by se tu vůně starých knih mísila s trávou a nějakým čisticím prostředkem. Kéž bych ji mohla nějak dostat do flakónku a mít ji neustále při sobě.“

„Ze všech suvenýrů, o kterých jsem kdy slyšel, je tenhle ten nejpodivnější,“ poznamenal nenučeně.

„Měl byste zájem o suvenýr z Honduraguy? Nabízíme opravdu prvotřídní špínu.“

Opět se snažil potlačit úsměv, jako by měl ještě pořád strach se rozesmát.

„Jste velice štedrá,“ prohlásil. „Není ode mě nezdvořilé, že se pořád tak vyptávám? Chcete se zeptat na něco vy mě?“

Oči se mi rozšířily. „Úplně na všechno! Co máte nejradši na své práci? V jakých zemích jste byl? Pomohl jste osobně vytvořit nějaké zákony? A jaká je vaše nejoblíbenější barva?“

Zavrtěl hlavou a na rtech se mu znovu objevil ten odzbro-

jující náznak úsměvu. „Modrá. Tmavě modrá. A v zásadě ať jmenujete jakoukoli zemi na světě, byl jsem tam. Otec si přeje, abych měl opravdu široké kulturní vzdělání. Illea je skvělá, ale celkem vzato mladá země. Abychom si zajistili své globální postavení, musíme teď usilovat o spojení s etablovanějšími státy.“ Zlověstně se uchichtnul. „Někdy si říkám, že by byl můj otec radši, kdybych byl holka, aby mě mohl provdat a všechny tyhle vazby upevnit.“

„Asi už je pozdě na to, aby to vaši znovu zkusili?“

Úsměv na jeho tváři začal ochabovat. „Řekl bych, že tohle se jich netýká už nějakou dobu.“

Za tím výrokem se cosi skrývalo, ale nechtěla jsem vyzvídat.

„Na své práci mám nejradši rád. Má v sobě určitý systém. Někdo přede mě postaví problém a já ho vyřeším. Nemám rád, když věci zůstávají otevřené a nedořešené, ale to se mně obvykle nestává. Jsem princ a jednou budu král. Mé slovo je zákon.“

Radostí z proslovu mu jiskřilo v očích. Ještě nikdy jsem ho neslyšela mluvit s takovou vášní. A chápala jsem to. Přestože jsem sama po moci netoužila, uvědomovala jsem si, jak asi může být přitažlivá.

Nespouštěl ze mě oči a já ucítla, jak se mi po těle rozlévá zvláštní teplo. Možná to bylo kvůli tomu, že jsme byli sami, nebo protože působil tak sebejistě, ale najednou jsem si byla plně vědoma jeho přítomnosti. Jako by byl každý nerv v mém těle propojen se všemi jeho nervy, a jak jsme tam tak seděli, začala se okolní místnost plnit podivnou elektřinou. Clarkson kroužil prstem po stole a odmítal uhnout pohledem. Zrychlil se mi dech, a když mi pohled sklouznul na jeho hrud', zdálo se, že i on dýchá rychleji.

Sledovala jsem jeho pohybující se ruce. Zdály se odhod-

lané, zvědavé, smyslné, nervózní... Upřeně jsem pozorovala cestičky, které kreslil na stůl, a hlavou mi běžel výčet přívlastků.

Samozřejmě že jsem mnohokrát snila o tom, že mě políbí, ale jen zřídka jde jenom o polibek. Určitě by mě držel za ruce, kolem pasu nebo za bradu. Přemýšlela jsem o svých prstech, které byly ještě stále hrubé následkem mnohaleté dřiny, a strachovala jsem se, co by si asi pomyslel, kdybych se ho znovu dotkla. V tu chvíli jsem po tom zoufale toužila.

Odkášlal si a odvrátil pohled, čímž porušil kouzlo okamžiku. „Nejspíš bych vás měl doprovodit zpátky do vaší komnaty. Je pozdě.“

Sevřela jsem rty a podívala se jinam. Počkala bych s ním třeba až na východ slunce, kdyby mě o to požádal.

Vstal a já ho následovala do hlavního sálu. Netušila jsem, co si mám o naší krátké pozdní schůzce myslet. Mám-li být upřímná, připadalo mi to spíš jako pohovor. Ta myšlenka mě rozesmála a on se na mě podíval.

„Čemu se smějete?“

Uvažovala jsem, že řeknu, že vůbec o nic nejde. Chtěla jsem ale, aby mě poznal, a to znamenalo, že jednou stejně budu muset překonat svou nervozitu.

„Ehm...“ zaváhala jsem. *Právě takhle, Amberly, se o sobě navzájem něco dozvíte. Mluv.* „Říkal jste, že vám jsem sympatická... přitom mě vůbec neznáte. Chováte se takhle obvykle k dívkám, které vám jsou sympatické? Vyslycháte je?“

Obrátil oči v sloup, ne našťvaně, ale jako bych tomu měla přece rozumět. „Na něco jste zapomněla. Ještě donedávna jsem nikdy...“

Z rozhovoru nás vytrhnul zvuk dveří, které někdo rozra-

zil dokořán. Královnu jsem poznala okamžitě. Začala jsem se uklánět, ale Clarkson mě odstrčil do postranní chodby.

„Kam si myslíš, že jdeš!“ hřměl chodbou králův hlas.

„Odmítám s tebou mluvit, když se chováš takhle,“ odpověděla královna, která začínala mít problémy s artikulací.

Clarkson mě sevřel v náručí, aby mě ještě více ochránil. Měla jsem ale podezření, že zrovna v tu chvíli potřeboval obejmout víc než já.

„Je neskutečné, jak tenhle měsíc utrácíš!“ burácel král. „Takhle to dál nejde. Přesně tohle jednání žene naši zemi do náruče rebelů!“

„Ale vůbec ne, můj drahý,“ odvětila sladce, hlasem prosyčeným falší. „To tebe tam dožene. A věř mi – nikomu chybět nebudeš.“

„Koukej se vrátit, ty zrádná couro!“

„Nešahej na mě, Portere!“

„Jestli si myslíš, že mě zničíš kvůli několika předraženým róbám, tak se pleteš.“

Najednou se ozval zvuk, jak někdo z nich toho druhého uhodil. Clarkson mě v ten okamžik pustil. Sáhl po jedné z klik u dveří, ale byly zamčené. Sáhl po druhé a dveře se otevřely. Popadl mě za ruku, vtáhnul mě dovnitř a zabouchnul za námi.

Začal přecházet sem a tam, chytal se za vlasy, jako by si je snad chtěl všechny vyrvat. Popošel k pohovce, popadl polštář a trhal ho, dokud z něj nelezly nitě. Když skončil s prvním, pustil se do druhého.

Rozmlátil malý konferenční stolek.

Několik váz roztřískal o kamenné zdivo krbu.

Rozerval záclony.

Já se mezitím tiskla ke stěně u dveří a snažila se s ní sply-

nout. Možná jsem měla utéct nebo doběhnout pro pomoc. Ale přišlo mi, že ho tam nemůžu nechat samotného, ne v takovém stavu.

Když se zdálo, že ze sebe už většinu svého vzteku vybil, vzpomněl si na mě. Řítil se místností a zastavil přede mnou s prstem namířeným do mého obličejce. „Jestli někdy někomu řekneš, co jsi slyšela nebo co jsem udělal, tak mi pomáhej pánbůh...“

Já ale začala kroutit hlavou ještě předtím, než domluvil. „Clarkson...“

V očích se mu třpytily slzy hněvu a pokračoval. „Nikdy to neprozradíš, rozumíš?“

Zvedla jsem ruce k jeho obličejce, ale ucuknul. Chvilku jsem počkala a zkusila to znovu, tentokrát ještě pomaleji než předtím. Jeho tváře hřály a byly trošku zpocené.

„Nemám, co bych komu řekla,“ přísahala jsem.

Dýchal tak zrychleně.

„Sedni si, prosím tě,“ naléhala jsem. Zdráhal se. „Jenom na chvílku.“

Přikývnul.

Odtáhla jsem ho na židli a sedla si na zem vedle něj. „Dej si hlavu mezi kolena a dýchej.“

Tázavě se na mě podíval, ale poslechl. Položila jsem mu ruku na hlavu a hladila ho po vlasech a na krku.

„Nenávidím je,“ zašeptal. „Nenávidím.“

„Šššš. Snaž se uklidnit.“

Zvedl hlavu. „Myslím to vážně. Nenávidím je. Až budu králem, pošlu je pryč.“

„Doufejme, že ne na stejné místo,“ zamumlala jsem.

Nadechl se. A pak se rozesmál. Hlubokým, nefalšovaným smíchem, takovým, který nejde zastavit, i kdyby člověk chtěl.

Takže se smát dokázal. Ta schopnost byla jen pohřbená, schovaná pod všemi těmi ostatními věcmi, které musel prožívat, řídit a o kterých musel přemýšlet. Teď už jsem mu rozuměla mnohem líp a už nikdy nebudu považovat jeho úsměvy za samozřejmost. Musí mu dát tolik práce.

„Je zázrak, že nezbořili celý palác.“ Povzdechnul si a konečně se zklidnil.

I když jsem tím riskovala, že nad sebou zase ztratí kontrolu, odvážila jsem se položit mu otázku. „Bylo to vždycky takovéhle?“

Přikývnul. „Když jsem byl malý, tak to vlastně nebylo tak hrozné. Teď už se ale nemůžou vystát. Nikdy jsem nepřišel na to, kde se to v nich vzalo. Jsou si věrní. Anebo své plotky dokážou naprosto bravurně skrývat. Mají všechno, co potřebují, a podle babičky byli kdysi šíleně zamilovaní. Nedává to vůbec žádný smysl.“

„Nemáte jednoduché postavení. Oni. Ani ty. Možná se to na nich prostě jen podepsalo,“ navrhla jsem.

„Takže v tom to tedy je? Ze mě se stane on a z mojí ženy ona, a nakonec se oba zhroutíme?“

Natáhla jsem se a znovu mu položila ruku na obličej. Tentokrát neucuknul, místo toho se o ni opřel. V jeho očích se sice stále zračily obavy, ale zdálo se, že ho to uklidňovalo.

„Ne. Nemusíš být ničím, čím být nechceš. Máš rád rád? Tak plánuj a připravuj se. Představ si, jakým králem, manželem a otcem chceš být, a udělej všechno, co je v tvých silách, abys toho dosáhl.“

Podíval se na mě téměř soucitně. „Je roztomilé, že máš pocit, že tohle k tomu stačí.“

KAPITOLA 5

Ještě nikdy jsem nebyla na lékařské prohlídce. Došlo mi, že kdybych se opravdu stala princeznou, byly by nejspíš stálou součástí mého života a to mě přímo děsilo.

Doktor Mission byl laskavý a trpělivý, přesto mi ale nebylo příjemné, že mě někdo úplně cizí vidí nahou. Vzal mi krev, udělal spoustu rentgenů a dloubal do nejrůznějších částí mého těla, aby zjistil, zda něco není v nepořádku.

Když jsem odtamtud odešla, byla jsem vyčerpaná. V noci jsem samozřejmě moc dobře nespala a to mi zrovna dvakrát nepomohlo. Princ Clarkson mě doprovodil ke dveřím a dal mi polibek na ruku. Byla jsem z toho šťastím bez sebe a zároveň jsem měla starost, jak se cítí, a tak mi trvalo věčnost, než jsem konečně usnula.

Nervózní z toho, že bych měla pohlédnout královně do očí, jsem vešla do Dámského salónu. Bála jsem se, aby na ní ta včerejší hádka nezanechala viditelné stopy. Samozřejmě, to ona mohla uhodit krále. Nebyla jsem si jistá, jestli to chci vědět.

Rozhodně jsem ale nechtěla, aby to věděl kdokoli jiný.

Nebyla tam a já si šla sednout k Madeline a Bianca.

„Ahoj Amberly. Kde jsi byla ráno?“ zeptala se Bianca.

„Zase ti bylo špatně?“ připojila se Madeline.

„Ano, teď už je mi ale mnohem líp.“ Nevěděla jsem, jestli ta prohlídka náhodou není tajná, ale rozhodla jsem se, že nejlepší bude v tuhle chvíli nic neříkat.

„Přišla jsi úplně o všechno!“ Madeline se naklonila o něco blíž k ní a začala šeptat. „Povídá se, že Tia se včera vyspala s Clarksonem.“

Srdce se mi zastavilo. „Cože?“

„Jen se na ni podívej.“ Bianca se přes rameno zadívala k oknu, u kterého seděla Tia s Peshou a Marcy. „Vidíš jak má nosánek nahoru?“

„To je proti pravidlům,“ vypadlo ze mě. „A dokonce proti zákonu.“

„Na tom sotva sejde,“ zašeptala Bianca. „Ty bys ho snad odmítla?“

Přemýšlela jsem o tom, jak se na mě včera večer díval, jak jeho prsty klouzaly po desce stolu. Bianca měla pravdu. Nedokázala bych říct ne.

„Je to ale vůbec pravda? Nebo je to jen fáma?“ Koneckonců strávil část večera se mnou. Ale jenom část. Mezi tím, kdy mě nechal u dveří, a snídaní byla spousta nevyplněných hodin.

„Moc se jí o tom mluvit nechce,“ brblala Madeline.

„Stejně nám do toho vlastně nic není.“ Posbírala jsem karty, které byly chaoticky rozházené po stole, a začala míchat.

Bianca zaklonila hlavu a hlasitě si vzdychla. Madeline mi položila dlaň na ruku. „To nám teda je. Mění to pravidla celé hry.“

„Tohle není žádná hra,“ odpověděla jsem. „Pro mě ne.“

Madeline už už chtěla něco dodat, ale najednou se rozlítly dveře. Stála v nich královna Abby, rozzuřená do běla.

Jestli měla nějakou modřinu, tak ji velmi dobře zakryla.

„Která z vás je Tia?“ chtěla vědět. Celá místnost se otočila k oknu, u kterého seděla Tia, ztuhlá a bílá jako stěna. „Tak která?“

Tia zvedla pomalu ruku a královna pochodovala s vražedným pohledem k ní. Doufala jsem, že ať už Tiu čekal jakýkoli trest, dočká se ho jinde než přímo tady v salónu. Královna ale bohužel měla jiné úmysly.

„Spala jsi s mým synem?“ ptala se, aniž by se obtěžovala s jakoukoli diskrétností.

„Vaše Veličenstvo, to jsou fámy.“ Tia ze sebe nevydala víc než slabé pištění, v salónu ale nastalo takové ticho, že jsem vnímala i to, jak Madeline oddychuje.

„A tys nehnula ani prstem, abys je zarazila!“

Tia se zakoktala – začala asi pět různých vět, než si jednu vybrala. „Když necháte fámou fámou, nakonec zemře. Důrazné popírání čehokoli je vždycky považováno za známku viny.“

„Takže to popíráš, nebo ne?“

Byla v pasti.

„Není to pravda, má královno.“

Myslím, že bylo úplně jedno, jestli Tia lhala, nebo říkala pravdu. Její osud byl zpečetěn dřív, než vůbec něco řekla.

Královna popadla Tiu za vlasy a táhla ji ke dveřím. „Hned teď odsud odjíždíš.“

Tia křičela bolestí a protestovala. „O tom ale může rozhodnout jen princ, Vaše Veličenstvo. To je v pravidlech.“

„Stejně jako zákaz chovat se jako děvka!“ zavřískala na ni královna. Tia ztratila rovnováhu a uklouzla, takže ji královna do-

slova držela za vlasy ve vzduchu. Klopýtala za královnou, která ji vyhodila na chodbu na podlahu. „VYPADNI!“

Práštla dveřmi a vzápětí se otočila na nás ostatní. Notnou chvíli si nás pečlivě prohlížela, aby se přesvědčila, že víme, jakou má moc.

„Teď si něco ujasníme,“ spustila tiše a pomalu proplouvala kolem dívek na židlích a pohovkách, nádherná a současně strašlivá. „Jestli má někdo z vás, vy spratci, dojem, že může jen tak přijít a připravit mě o korunu, tak ať si to radši dvakrát rozmyslí.“

Zastavila se před hloučkem dívek u stěny. „A jestli si myslíte, že se můžete chovat jako špína a přitom skončit na trůnu, tak se šíleně pletete.“ Zabořila prst Piper do obličeje. „To prostě nestrpím!“

Královna prstem prudce odmrštila Pipeřin obličej, ta ale nedala bolest najevo, dokud se královna nevzdálila.

„Já jsem královna. A lidé mě zbožňují. Jestli si chcete vzít mého syna a přebývat v mém domě, uděláte přesně to, co vám řeknu. Budete poslušné. Kultivované. A zticha.“

Kličkovala mezi stoly a zastavila se před Biancou, Madeline a mnou. „Odted' máte za úkol jen přijít, chovat se jako dámy, sedět na místě a usmívat se.“

Když domluvila, setkaly se její oči s mými a já si bláhová myslela, že to má být příkaz. Takže jsem se usmála. Královnou to dopálilo, ustoupila o krok dozadu a dala mi facku.

Zasténala jsem a spadla na stůl. Neodvažovala jsem se ani pohnout.

„Máte deset minut na to zmizet. Jíst budete pro dnešek u sebe v komnatě. A nechci vás slyšet ani ceknout.“

Slyšela jsem bouchnutí dveří, ale musela jsem se ujistit. „Už je pryč?“

„Už ano. Jsi v pořádku?“ ptala se Madeline a sedla si naproti.

„Je to, jako by mi explodoval obličej.“ Narovnal jsem se, ale tvář mi pulzovala bolestí, která se mi začala postupně šířit po těle.

„Proboha!“ vykřikla Bianca. „Máš tam dokonce obtisk její ruky.“

„Piper?“ zavolala jsem. „Kde je Piper?“

„Tady jsem,“ dostala ze sebe s očima plnýma slz. Postavila jsem se, ale to už byla Piper na cestě ke mně.

„Co tvůj obličej?“ zeptala jsem se.

„Trochu to bolí.“ Přejela si rukou tam, kde do ní královna zabořila prst, a já si všimla půlměsíce ve tvaru královnina nehtu.

„Je tam malý škrábanec, ale trocha make-upu to skryje.“ Padla mi do náruče a objaly jsme se.

„Co to do ní vjelo?“ vyslovila Nova nahlas to, na co jsme všechny myslely.

„Třeba se jen snaží chránit svou rodinu za každou cenu,“ navrhl Skye.

„Jako bychom si snad nevšimly, jak nasává. Bylo to z ní i cítit,“ naštvála se Cordaye.

„V televizi vždycky působí tak mile.“ Kelsa, zmatená z toho všeho, se držela za ramena.

„Poslyšte,“ řekla jsem, „jedna z nás se dozví, jaké to je být královnou. I zvenčí ten tlak působí nezvladatelně.“ Odmlčela jsem se, abych si promnula tvář. Doslova hořela. „Prozatím bychom se měly královně vyhýbat, co jen to půjde. A neříkejme o tom Clarksonovi. Přijde mi, že žádné z nás by rozhodně neprospělo vyjadřovat se o jeho matce nějak ošklivě, ať už udělala cokoli.“

„To to máme nechat jen tak?“ rozhořčila se Neema.

Pokrčila jsem rameny. „Nemůžu vás do ničeho nutit. Ale přesně to hodlám udělat já.“

Přitiskla jsem Piper znovu k sobě a všechny jsme tam jen tak v tichosti stály. Doufala jsem, že se sblížíme třeba díky hudbě, která se nám líbí, nebo až se budeme učit líčit. Nikdy by mě nenapadlo, že v nás sesterské pouto vytvoří společný strach.

KAPITOLA 6

Rozhodla jsem se, že se ho nikdy nezeptám. Jestli mezi princem Clarksonem a Tiou k něčemu došlo, nechtěla jsem to vědět. A pokud se nic nestalo a já bych se ho zeptala, bylo by to, jako bych zrazovala jeho důvěru ještě předtím, než jsme si vůbec nějakou vybudovali. Bylo mnohem pravděpodobnější, že to byla jen fáma, kterou bezpochyby vypustila sama Tia, aby nás ostatní zastrašila, a podívejte se, jak skončila.

Bylo lepší takové věci ignorovat.

Co jsem ale ignorovat nedokázala, byla pulzující bolest v obličeji. Od chvíle, co mě královna uhodila, uběhlo už několik hodin, ale má tvář byla pořád červená a bolavá.

„Čas vyměnit led,“ oznámila Emon, když mi podávala nový obklad.

„Děkuju.“ Ten starý jsem jí podala.

Když jsem se vrátila do své komnaty a prosila komorné, aby mi daly něco na zmírnění bolesti, ptaly se, která z dívek to byla, a přísahaly, že to půjdou okamžitě říct princí. Několikrát

jsem jim zopakovala, že za to žádná z dívek nemůže. Nikdo ze služebnictva by to neudělal. A celé dopoledne jsem přece strávila v Dámském salónu, takže zbývala jediná možnost.

Dál se neptaly. Bylo jim to jasné.

„Když jsem šla pro led, zaslechla jsem, že se královna příští týden chystá na krátkou dovolenou,“ řekla Marta usazená na podlaze vedle mé postele. Já seděla čelem k oknu, z něhož se nabízel výhled na hradby a srovnatelný podíl širé oblohy.

„Vážně?“

Usmála se. „Zdá se, že se to množství návštěvníků podepsalo na jejím psychickém zdraví, takže jí král navrhnul, aby si udělala čas sama na sebe.“

Obrátila jsem oči v sloup. Nejdřív na ni křičí kvůli drahým šatům a pak ji pošle na dovolenou. Ale nestěžovala jsem si. Týden bez ní, to byl v tuhle chvíli hotový ráj. „Ještě to bolí?“ zeptala se.

Odvrátila jsem se a přikývla.

„Nebojte, slečno. Do večera to přejde.“

Chtěla jsem jí říct, že bolest není ten hlavní problém. Nejvíc ze všeho jsem se bála, že to je jedna z mnoha známek toho, že život princezny je v nejlepším případě náročný. A v tom nejhorším strašlivý.

Pokusila jsem se zrekapitulovat, co vím. Král a královna se kdysi milovali, teď se oba snažili zkrotit svou nenávisť. Královna hodně pila a šířala ji vlastní moc. Král byl přinejmenším na pokraji zhroutení. A Clarkson...

Clarkson se ze všech sil snažil působit smířeně, klidně, vyrovnaně. Pod touhle slupkou se ale ukrýval jeho dětský smích. A když se sesypal, byl zázrak, že zvládl znovu najít všechny kousičky sebe sama.

Ne že bych nikdy nepoznala utrpení. Pracovala jsem do vyčerpání. Snášela jsem neuvěřitelné horko. A třebaže by mi příslušnost k mé kastě měla poskytovat určitou jistotu, žila jsem na hranici chudoby.

Tohle bude jen další strast, s níž je třeba se vypořádat. Tedy v případě, že si mě princ Clarkson vybere.

Ale kdyby to udělal, znamenalo by to, že mě miluje, ne? A nestálo by to všechno potom náhodou za to?

„Nad čím přemýšlíte, slečno?“ zeptala se Marta.

Usmála jsem se a vzala ji za ruku, „Nad budoucností. Což je asi zbytečné. Co se stane, to se stane.“

„Jste tak milá a vlídná, slečno. Měl by štěstí, kdyby vás měl.“

„A já jeho.“

Byla to pravda. Celý život jsem si přála jenom jeho. Jediné, co mě děsilo, byly všechny ty nitky, které se k němu upínaly.

Danica vklouzla do dalšího páru Biančiných bot. „Sedí jako ulité! Tak jo, vezmu si tyhle a ty si vezmeš ty moje modré.“

„Platí.“ Bianca potřásla Danice rukou a zazubila se od ucha k uchu.

Nikdo po nás nechtěl, abychom se Dámskému salónu vyhýbaly i po zbytek týdne, ale všechny jsme se rozhodly udělat přesně to. Raději jsme se ve skupinkách přesouvaly z komnaty do komnaty, zkoušely si navzájem oblečení a bavily se jako vždycky.

A přesto to bylo jiné. Bez královny za zády se z dívek staly... hm, dívky. Zdálo se, že je teď každá z nás o něco uvolněnější. Místo toho, abychom si dělaly hlavu s etiketou nebo se za každou cenu snažily chovat jako dámy, jsme si dopřály být zase těmi dívkami, kterými jsme byly doma, než vylosovali naše jména.

„Myslím, že máme skoro stejnou velikost, Danico. Vsadím se, že najdu šaty, které by ti k těm botám ladily,“ nabídla jsem.

„Beru tě za slovo. Tvoje šaty patří k těm lepším. Stejně jako Cordayiny. Vidélas, co všechno umí vyrobit její komorné?“

Z úst se mi vydral povzdech. Nebylo mi jasné, jak to dělaly, ale uměly naaranžovat látku jako nikdo jiný. Noviny šaty byly taky o stupínek lepší než šaty ostatních. Přemýšlela jsem, jestli si ta, která vyhraje, bude moct své komorné vybrat sama. Tolik jsem na Martu, Cindly a Emon spoléhala, že jsem si to tu bez nich ani nedokázala představit.

„Víte, co je zvláštní?“ vypadlo ze mě.

„Co?“ odpověděla Madeline, která se přehrabovala v Biančině šperkovnici.

„Že to jednoho dne nebude jako teď. Nakonec tu jedna z nás zůstane sama.“

Danica se posadila vedle mě ke stolu. „Já vím. Myslíte, že třeba i kvůli tomu se královna tolik zlobí? Možná že je příliš často osamělá.“

Madeline zavrtěla hlavou. „Nejspíš se jí to tak zamlouvá. Kdyby chtěla, může si sem pozvat kohokoli. Mohla by si sem nastěhovat třeba plný dům lidí, kdyby si to přála.“

„Ne kdyby to vadilo králi,“ odvětila Danica.

„Pravda.“ Madeline se opět začala prohrabovat šperkovnicí. „Vůbec nevím, co si o králi myslet. Je ke všemu takový lhostejný. Myslíte, že Clarkson bude taky takový?“

„Ne,“ řekla jsem a sama pro sebe se usmívala. „Clarkson je svým vlastním pánem.“

Nikdo nereagoval, a když jsem zvedla hlavu, Danica se ďábelsky usmívala.

„Co?“

„Ty jsi v tom teda až po uši,“ prohlásila, skoro jako by mě litovala.

„Co tím chceš říct?“

„Jsi do něj zamilovaná. Kdyby ti zítra někdo řekl, že princ pro zábavu mučí štěňata, stejně bys z něj byla úplně paf.“

Trochu jsem se narovнала. „Je možné, že se za něj vdám. Neměla bych ho snad milovat?“

Madeline se zachichotala a Danica odhodlaně pokračovala. „To sice ano, ale jde o to, jak se chováš, jako bys do něj snad byla zamilovaná odjakživa.“

Začervenala jsem se a snažila se nemyslet na to, jak jsem jednou ukradla z máminy peněženky drobné, abych si koupila známku s jeho obličejem. Měla jsem ji dodnes nalepenou na kousku tvrdého papíru, který jsem používala jako záložku.

„Vážím si ho,“ bránila jsem se. „Je to princ.“

„Je v tom víc. Položila bys za něj život, kdybys musela.“

Na to jsem neodpověděla.

„Mám pravdu! Pane Bože!“

Vstala jsem. „Dojdu pro ty šaty. Hned budu zpátky.“

Snažila jsem se neznepokojovat myšlenkami ve své hlavě. Protože kdybych si měla vybrat mezi sebou a princem, asi bych nedokázala zachránit sebe. Byl přece princ a pro naši zemi byl nesmírně důležitý. Především byl ale důležitý pro mě.

Rychle jsem tu myšlenku zase pustila z hlavy.

K něčemu takovému přece stejně nikdy nedojde.

KAPITOLA 7

Vždycky mi chvilku trvalo, než jsem si na to oslepující světlo ve studiu zvykla. Když se k tomu přidala tíha šatů posázených blyštivými kameny, které jsem musela mít na přání svých komorných na natáčení Zpráv na sobě, byla ta hodina skoro neúnosná.

Nový reportér nám pokládal otázky. Ještě pořád nás zbývalo tolik, že bylo snadné nechat se přeskočit, a přesně o to mi v tu chvíli šlo. Jestli se mě ale měl někdo na něco ptát, byla jsem docela ráda, že to bude zrovna Gavril Fadaye.

Barton Allory, předchozí královský komentátor, oznámil odchod do penze toho večera, když byla ohlášena jména soutěžících v nové Selekcii. Na obrazovce se objevil společně se svým nástupcem, kterého sám vybral – bylo mu dvaadvacet, pocházel z váženého rodu Druhých a sršel vtípem. Bylo snadné si Gavriila oblíbit. Mrzelo mě, že Barton odchází... ale zas ne už tolik.

„Lady Piper, jaká je podle vás hlavní úloha princezny?“ ze-

ptal se Gavril a oslnivý záblesk jeho zubů přiměl Madeline do mě šťouchnout.

Piper ho nejprve obdařila okouzlejícím úsměvem a nadechla se. Znovu se nadechla. Potom začalo být okolní ticho nepřijemné.

Právě v tu chvíli mi došlo, že by nás tahle otázka měla všechny trošičku děsit. Koukla jsem se po královně, která sedne do letadla, jakmile na ni přestanou mířit kamery. Pozorovala Piper a čekala, jestli si troufne promluvit, když nám to předtím zakázala.

Zkontrolovala jsem obrazovku. Piper se v obličejí zračilo tolik strachu, že se na to skoro nedalo koukat.

„Piper?“ zašeptala vedle ní Pesh.

Nakonec Piper zatřásla hlavou.

Z Gavrilových očí bylo možné vyčíst, že se snaží přijít na to, jak to celé zachránit, jak zachránit Piper. Barton by určitě věděl, co dělat. Gavril měl prostě jen málo zkušeností.

Zvedla jsem ruku a Gavril se na mě vděčně podíval.

„Zrovna nedávno jsme se o tom tak dlouho bavily. Piper jednoduše nejspíš neví, kde začít.“ Zasmála jsem se a některé dívky se přidaly. „Všechny se shodneme na tom, že v první řadě je naším úkolem sloužit princ. Sloužit jemu znamená sloužit celé zemi – možná to zní jako zvláštní náplň práce, ale budeme-li plnit své povinnosti, bude je moct plnit i princ.“

„Skvěle řečeno, lady Amberly.“ Gavril se usmál a přesunul se k další otázce.

Na královnou jsem se nekoukala. Místo toho jsem se soustředila, abych seděla vzpřímeně, protože mě zase začala třestit hlava. Že by za to mohl stres? Pokud to tak ale bylo, tak proč mě někdy rozbolela bez jakékoli příčiny?

Na obrazovkách jsem si všimla, že zrovna nejsem v záběru já ani moje řada, a tak jsem se odvážila dotknout se nesměle svého čela. Překvapilo mě, že mám jemnější dlaně. Chtěla jsem si podepřít hlavu rukou, ale nešlo to. I kdyby mi tu nezdvořilost snad odpustili, šaty mi nedovolily se dostatečně ohnout.

Narovnala jsem se a soustředila se na dýchání. Bolelo to víc a víc, ale silou vůle jsem se snažila udržet vzpřímená. Už mi přece bylo špatně, dokonce když jsem musela pracovat a v daleko horších podmínkách. *Tohle nic není*, řekla jsem si. *Vždyt musím jen sedět.*

Otázky nebraly konce, ale Gavril podle mě stejně se všemi z nás nemluvil. Nakonec kamery přestaly natáčet. A pak mi došlo, že vlastně ještě není úplně po všem. Předtím než jsem se mohla vrátit do komnaty, mě čekala večere a ta obvykle trvala asi hodinu.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Madeline.

Přikývla jsem. „Asi jsem jen unavená.“

Otočily jsme se za smíchem. Princ Clarkson hovořil s několika dívkami z přední řady.

„Má dneska super vlasy,“ poznamenala Madeline.

Najednou dámám, s nimiž mluvil, něco naznačil vztyčeným ukazováčkem a s pohledem upřeným na mě obešel dav. Když se přiblížil, malinko jsem se uklonila, a když jsem se narovнала, ucítila jsem na zádech jeho ruku, která nás držela u sebe a bránila tomu, aby nám kdokoli viděl do obličeje.

„Je ti špatně?“

Povzdechla jsem si. „Snažila jsem se to skrýt. Hlava mi třeští. Pomohlo by mi lehnout si.“

„Chytni se mě.“ Nabídl mi rámě a já mu paži ovinula rukou. „Usmívej se.“

Zvedla jsem tedy koutky. A třebaže mi nebylo dobře, s ním to bylo jednodušší.

„Jste velice laskavá, že mě poctíte svou přítomností.“ Vyslovil to tak, aby to slyšely i dívky, co stály kousek od nás. „Pokouším se rozpomenout, který zákusek to máte nejraději.“

Neodpověděla jsem, ale dál jsem se tvářila šťastně. Jakmile jsme vyšli ze studia, úsměv mi z tváře zmizel a na konci chodby mě Clarkson vzal do náruče.

„Vezmu tě k doktorovi.“

Křečovitě jsem zavřela oči. Zase se mi zvedal žaludek a po těle mi rašil studený pot. V jeho náruči mi ale bylo mnohem lépe než někde na židli nebo v posteli. I přes to všechno houpaní a kolíbání jsem si schoulená, s hlavou položenou na jeho rameni připadala jako v ráji.

V nemocničním křídle byla nějaká jiná sestřička, ale byla zrovna tak milá, když Clarksonovi pomáhala dostat mě do postele a podložit mi nohy polštářem.

„Doktor spí,“ oznámila nám. „Celou noc a skoro celý den byl vzhůru u porodu dvou služebných. Dva chlapi po sobě! V rozmezí pouhých patnácti minut.“

Ta šťastná zpráva mi na tváři vykouznila úsměv. „Není třeba ho rušit,“ pověděla jsem jí. „Bolí mě jen hlava, to přejde.“

„To nepřichází v úvahu,“ zareagoval Clarkson. „Pošlete pro služebnou, a ať nám sem donese večeri. Počkáme na pana doktora tady.“

Sestřička přikývla a odkráčela.

„To jsi nemusel,“ zašeptala jsem. „Vždyt měl těžkou noc a já budu v pořádku.“

„Byla by to ode mě nedbalost, kdybych se neujistil, že je o tebe řádně postaráno.“

Snažila jsem se ta slova v hlavě přetavit do něčeho romantického, ale znělo to spíš, jako by to považoval za svou povinnost. Kdyby však býval chtěl, mohl se vrátit a navečeřet se s ostatními. Místo toho se ale rozhodl zůstat se mnou.

Nechtěla jsem být nezdvořilá, tak jsem aspoň trochu uždibovala, ale ještě pořád mi bylo nevolno. Sestřička mi donesla nějaké léky, a když konečně dorazil doktor Mission s vlasy ulíznutými ještě ze sprchy, cítila jsem se už mnohem lépe. Hlava mě už tolik netřeštila, spíš bolestí jen slabě pulzovala.

„Omlouvám se za zdržení, Vaše Výsosti,“ prohlásil, když se ukláněl.

„Nic se neděje,“ odpověděl princ Clarkson. „Čekání jsme si zkrátili výbornou večeří.“

„Tak co vaše hlava, slečno?“ Doktor Mission mě chytil za zápěstí, aby mi zkontroloval tep.

„Už je to mnohem lepší. Sestřička mi dala nějaké léky, to mi neskutečně pomohlo.“

Vytáhl malou baterku a posvítil mi do očí. „Možná byste měla něco brát každý den. Víím, že se s tou bolestí snažíte něco udělat, když se spustí, ale možná bychom jí mohli zabránit úplně. Nic neslibuji, ale popřemyslím, jaké máme možnosti.“

„Děkuju.“ Složila jsem si ruce na klín. „Jak se mají miminka?“

Doktor se celý úplně rozzářil. „Naprostu skvěle. Jsou zdravá a tlustoučká.“

Myšlenka na ty dva nové životy, které se dnes v paláci narodily, mě donutila k úsměvu. Třeba se z nich stanou nejlepší kamarádi? A odmalička budou na potkání vyprávět, jak se narodili jen pár minut po sobě?

„Když už mluvíme o dětech, rád bych s vámi probral výsledky vaší prohlídky.“

Celá jsem zbledla. Narovнала jsem se a čekala, co přijde. Z jeho výrazu bylo patrné, že se nade mnou chystá vynést nějaký rozsudek.

„Testy ukázaly, že v krvi máte několik toxinů. Jestli se takhle významně projevují týdny poté, co jste opustila svou provincii, hádám, že doma byly ve vaší krvi obsaženy v ještě vyšší míře. U některých lidí by to nebyl problém. Tělo reaguje, přizpůsobuje se a dokáže existovat bez jakýchkoli vedlejších příznaků. Podle toho, co jste mi o své rodině pověděla, je to nejspíš případ dvou z vašich sourozenců. Jedné z vašich sester ale občas teče z nosu krev, je to tak?“

Přikývla jsem.

„A vás ustavičně bolí hlava?“

Znovu jsem kývla.

„Mám podezření, že se vaše tělo nedokáže s těmi toxiny vypořádat. Zváším-li výsledky testů a některé osobnější věci, které jste mi řekla, myslím, že vás budou tyhle záchvaty únavy, nevolnosti a bolesti provázet dost možná po celý zbytek vašeho života.“

Vzdychla jsem. Nečekalo mě tedy nic horšího, než co jsem prožívala teď. A jak se zdálo, minimálně Clarksonovi můj zdravotní stav nevalil.

„Dělám si ale také starosti o vaše reprodukční zdraví.“

Zírala jsem na něj s očima rozevřenýma dokořán. V periferním vidění jsem si všimla, jak se Clarkson na židli zavrtěl.

„Ale... ale proč? Moje máma porodila čtyři děti. A ona i táta jsou z velké rodiny. Jsem prostě občas unavená, nic víc.“

Doktor Mission byl klidný a věcný, jako by ani nemluvil o těch nejosobnějších oblastech mého života. „No ano, geny sice pomáhají, ale vzhledem k vašim výsledkům se zdá, že vaše

tělo by nebylo... příznivým prostředím pro plod. A podařilo-li by se vám počít...“ odmlčel se, očima zabrousil k princovi a teprve potom se podíval zpátky na mě, „... takové dítě by nemuselo být způsobilé... k plnění určitých úkolů.“

Určitých úkolů. Tedy dostatečně chytré, dostatečně zdravé nebo dostatečně dobré na to být princem.

Zvedl se mi žaludek.

„Víte to jistě?“ zeptala jsem se mdle.

Clarkson pečlivě sledoval, jestli to doktor potvrdí. Počítám, že to pro něj byla zásadní informace.

„To je ta nejpříznivější varianta. Pokud se vám tedy vůbec podaří počít.“

„Omluvte mě.“ Seskočila jsem z postele a běžela na toaletu kousek od vchodu do nemocničního křídla. Vtrhla jsem do kabinky a vyzvracela naprosto všechno, co jsem měla v žaludku.

KAPITOLA 8

Uplynul týden. Clarkson se na mě ani nepodíval. Byla jsem nešťastná. Bláhově jsem si namluvila, že mám šanci. Když jsme se konečně přenesli přes rozpačitost našeho prvního rozhovoru, zdálo se, že dělal, co mohl, aby mě viděl, aby se o mě postaral.

To už zjevně neplatilo.

Byla jsem si jistá, že mě Clarkson zakrátko pošle domů. Za nějaký čas se mi rána v srdci zahojí. Když budu mít štěstí, potkám někoho nového, ale co mu řeknu? Neschopnost zplodit důstojného následníka trůnu, to bylo něco hypotetického, vzdáleného. Ale že nedokážu přivést na svět žádné zdravé dítě? To jsem nedokázala unést.

Jedla jsem, jenom když jsem si myslela, že se někdo kouká. Spala jsem jen tehdy, když už jsem byla příliš vyčerpána, abych zůstala při vědomí. Svému tělu jsem byla ukradená, tak co bych se o něj starala.

Královna se vrátila z dovolené, Zprávy pokračovaly, dny, kdy

jsme donekonečna seděly na místě jako panenky, splývaly jeden s druhým. Nic to pro mě neznamenal.

Seděla jsem u okna v Dámském salónu. Slunce mi připomínalo Honduragu, třebaže tu bylo větší sucho. Seděla jsem a modlila se, prosila jsem Boha, aby Clarksona přiměl poslat mě domů. Strašně jsem se styděla napsat své rodině a sdělit jim ty špatné zprávy, ale společnost všech těchhle dívek a jejich ambice proniknout do vyšších kast to ještě zhoršovaly. Pro mě platily určité hranice. Já v nic takového doufat nemohla. Doma bych o tom aspoň už nemusela přemýšlet.

Madeline ke mně zezadu přistoupila a pohladila mě po zádech. „Jsi v pořádku?“

Podarilo se mi chabě se usmát. „Jsem jen unavená. Žádná novinka.“

„Opravdu?“ Sedla si a urovnala si pod sebou šaty. „Působíš... jinak.“

„Čeho bys chtěla v životě dosáhnout, Madeline?“

„Co tím myslíš?“

„Myslím přesně to, co říkám. Jaké máš sny? Kdybys mohla ze života vytěžit maximum, co by sis přála?“

Toužebně se usmála. „Stala bych se samozřejmě novou princeznou. Měla bych miliony obdivovatelů, večírky každý víkend a Clarksona obmotaného kolem prstu. Ty by sis to snad nepřála?“

„To je moc krásný sen. A teď mi řekni, co by sis přála, kdybys od života měla žádat jen naprosté minimum?“

„Minimum? Proč by se někdo snažil o naprosté minimum?“ zubila se a žertovala, třebaže to vůbec nepochopila.

„Nemělo by ale nějaké minimum existovat? Nejzákladnější minimum, které by měl život člověku dát? Je snad příliš přát si

práci, kterou nebudeš nenávidět, nebo někoho, kdo bude jen a jen tvůj? Je to moc, toužit po jednom dítěti? Třeba i po takovém, které by někomu nepřišlo v pořádku? Nemohla bych mít aspoň to?“ Zradil mě hlas a já si prsty zakryla pusou, jako by snad ty drobné kůstky mohly tu bolest zastavit.

„Amberly?“ zašeptala Madeline. „Co se děje?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vážně si jen potřebuju odpočinout.“

„Neměla bys tu teď být. Pojď, dovedu tě k tobě.“

„Královna se bude zlobit.“

Madeline se uchechtla. „A kdy ta se nezlobí?“

Povzdychla jsem si. „Když je opilá.“

Madelinin smích byl tentokrát tišší a opravdovější, pusou si zakryla rukou ve snaze nepřitahovat pozornost. Vidět ji takhle mi zvedlo náladu, a když vstala, bylo pro mě snazší vydat se za ní.

Na nic víc se neptala, ale já přemýšlela, že jí možná o všem řeknu, než odsud odjedu. Ráda bych se někomu svěřila.

Když jsme došly do mé komnaty, otočila jsem se a objala ji. Dala jsem si načas, než jsem ji zase pustila, a ona na mě nijak nespíchala. V tu chvíli to pro mě bylo ono minimum, které jsem zrovna od života potřebovala.

Šla jsem k posteli, ale než jsem si do ní vlezla, klekla jsem si a sepjala ruce k modlitbě.

„Žádám toho tolik?“

Utekl další týden. Clarkson poslal domů dvě dívky. Z celého srdce jsem si přála, abych to bývala byla já.

Proč ne já?

Věděla jsem, že Clarkson má pár temnějších stránek, ale nevěřila jsem, že by byl krutý. Nevěřila jsem, že by mě dráždil postavením, kterého nikdy nedosáhnu.

Cítila jsem se jako náměsíčná a nechala se soutěží vláčet jako duch, který se neustále vrací na stejné místo. Svět mi připadal jako svůj vlastní stín a já se po něm plahočila unavená a prochládlá.

Netrvalo dlouho a holky se přestaly vyptávat. Čas od času jsem na sobě ucítila jejich pohled. Ale já už nebyla v jejich dosahu a ony nejspíš pochopily, že nejlepší bude se nenamáhat. Královna si mě nevšímala... Vlastně si mě nikdo téměř nevšímá. A mně to tam na dně, jen se svými starostmi, ani moc nevadilo.

Mohla jsem takhle fungovat navěky. Jednoho dne, který byl zrovna tak nezajímavý a únavný jako ty předešlé, jsem byla ale duchem tak nepřítomná, že jsem si ani nevšimla, jak se jídelna vyprázdnila. Nevnímala jsem vůbec nic, dokud se proti mně na druhé straně stolu neobjevil oblek.

„Jsi nemocná.“

Koukla jsem se Clarksonovi do očí a rychle zase uhnula.

„Nejsem. Jen unavenější než obvykle.“

„Zhubla jsi.“

„Říkám ti, že jsem unavená.“

Bouchl pěstí do stolu a já sebou trhla a v úleku se na něj znovu podívala. Mé ospalé srdce nevědělo, co se sebou dělat.

„Nejsi unavená. Trucuješ,“ vyrazil ze sebe neústupně. „Chápu proč, ale už se musíš vzpamatovat.“

Vzpamatovat se? Jak vzpamatovat se?

Do očí mi vhrkly slzy. „Jak na mě můžeš být s tím vším, co víš, tak zlý?“

„Zlý?“ zavrčel ostře. „Snažit se tě zachránit před naprostým zhroucením je laskavost. Jestli v tomhle budeš pokračovat, bude to tvoje smrt. Co tím komu dokážeš? A čeho tím vůbec dosáhneš, Amberly?“

Jeho slova byla tvrdá, ale mé jméno vyslovil něžně.

„Máš strach, že možná nebudeš mít děti? No a co? Mrtvá je mít nebudeš určitě.“ Vzal talíř plný šunky, vajíček a ovoce, který ležel přede mnou, a posunul ho blíž ke mně. „Jez.“

Utřela jsem si slzy a zírala do talíře. Žaludek se mi vzpouzel při pouhém pohledu na něj. „Je to moc těžké. To nezvládnou.“

Ztišil hlas a sklonil se ke mně. „Tak co zvládneš?“

Pokřčila jsem rameny. „Možná nějaké pečivo.“

Clarkson se znovu narovnal a lusknutím prstů přivolal komorníka.

„Vaše Výsosti,“ pronesl a hluboce se uklonil.

„Zajdi do kuchyně a dones tady lady Amberly pečivo. Různé druhy.“

„Hned to bude, pane.“ Otočil se a z jídelny skoro vyběhl.

„A ne že zapomeneš na máslo!“ křičel za ním Clarkson.

Opět jsem se zastyděla. Jako by nestačilo, že mou šanci na úspěch ničily věci, které jsem nemohla ovlivnit. Zkazít si to vlastním přičiněním bylo ještě potupnější.

„Poslouchej,“ prosil mě něžně. Znovu jsem na něj pohlédla. „Už to nikdy nedělej. Už se nikdy takhle nevzdávej.“

„Ano, pane,“ zamumlala jsem.

Zavrtěl hlavou. „Když jsme spolu, jsem pro tebe Clarkson.“

S vypětím všech sil jsem se usmála a veškerá ta námaha stála za to.

„Musíš být perfektní, chápeš? Musí z tebe být ukázková kandidátka. Ještě donedávna mě nenapadlo, že ti to budu muset vysvětlovat, ale zdá se, že musím: Nedávej nikomu důvod pochybovat o tvé způsobilosti.“

Byla jsem v šoku. Co tím myslel? Kdyby mi to myslelo jen trochu lépe, zeptala bych se.

Zrovna v tu chvíli se vrátil komorník s táčem plným rohlíků, pletenek a chlebů a Clarkson o krok couvnuv.

„Na viděnou příště.“ Uklonil se a s rukama složenýma za zády odešel.

„Bude to stačit, má paní?“ ptal se komorník a já své unavené oči pomalu nasměrovala k té hoře jídla.

Přikývla jsem, vzala si rohlík a zakousla se.

Je to zvláštní pocit zjistit, jak moc na vás záleží někomu, o kom jste ani nevěděli, že pro něj něco znamenáte. Nebo přijít na to, že ten pomalý rozklad vás samotných vyvolává v trochu menší míře něco podobného i u jiných.

Když jsem požádala Martu, jestli by mi nepřinesla jahody, zaleskly se jí v očích slzy. A když řekla Bianca vtip a já se zasmála, Madeline tak trochu zalapala po dechu, než se začala taky smát. A Clarkson...

Takhle rozrušeného jsem ho viděla jen tehdy, když jsme přistihli jeho rodiče při té hádce. A tak nějak jsem vycítila, že tím svým krátkým záchvatem nepřičetnosti dával najevo, jak moc pro něj znamenají. A že se naštvál tak moc na mě... no, dokážu si představit lepší způsob, jak mi ukázat, že mu na mně záleží. Ale jestli to jinak neuměl, dávalo to smysl.

Když jsem se ten večer zachumlala do postele, slíbila jsem si dvě věci. Jestli na mně Clarksonovi tolik záleží, nebudu se už k sobě chovat jako k oběti. Odted' ze mě bude soupeřka. A taky už mu nikdy nezavdám důvod se tak rozčítit.

Jeho svět připomínal bouři.

A já budu v jejím středu.

KAPITOLA 9

„Červené,“ trvala na svém Emon. „V červené vypadáte vždyc-
ky božsky.“

„Zvolila bych ale něco nezvyklejšího. Možná temně červe-
nou, jako víno.“ Cindly vytáhla další róbu, tentokrát v mno-
hem tmavším odstínu.

Radostí jsem zalapala po dechu. „To jsou ony.“

Neměla jsem v sobě žár jako jiné dívky a nebyla jsem ani
Druhá – ale začínala jsem přicházet na to, že jsou nejspíš i jiné
způsoby, jak zazářit. Rozhodla jsem se, že se už nebudu ob-
lékat jako princezna, odted budu nosit to, co nosí královny.

Nebylo moc těžké zaznamenat, že je mezi těmito dvěma póly
jasný rozdíl. Dívky si v soutěži oblékaly šaty ze vzdušných ma-
teriálů nebo s květinovými vzory. Královniny róby byly am-
biciózní, smělé, majestátní. Jestli jsem taková nebyla já sama,
mohla jsem se tak aspoň oblékat.

Taky jsem pracovala na svém držení těla. Kdyby se mě ně-
kdo doma v Hondurague zeptal, jestli je těžší pražit celý den

v horku kávu nebo se dobrých deset hodin pokoušet kloudně stát, řekla bych, že to první. Teď jsem o tom ale začínala maličko pochybovat.

Chtěla jsem si osvojit ty nepojmenovatelné nuance, které byly vlastní Prvním. Dneska ve Zprávách jsem chtěla působit jako jasná volba. Možná když tak budu vypadat, budu se tak i cítit.

Kdykoli ve mně začala hlodat nejistota, pomyslela jsem na Clarksona. Nestalo se mezi námi nic opravdu významného nebo rozhodujícího, ale kdykoli jsem si nepřipadala dost dobrá, upnula jsem se k maličkostem. Řekl přece, že mu jsem sympatická. A abych to nevzdávala. A možná se na mě nejdřív vykašlal, ale potom se zas vrátil. A to mi stačilo, abych neztrácela naději. Oblékla jsem se tedy do rudých šatů, vzala si prášek proti bolení hlavy a připravila se vydat ze sebe úplné maximum.

Nikdy jsme vlastně dopředu nevěděly, jestli nám budou klást nějaké otázky. Měla jsem za to, že je to součástí Selekce – najít někoho, kdo dokáže pohotově reagovat. Proto jsem byla zklamaná, když Zprávy skončily, aniž bychom dostaly šanci promluvit. Říkala jsem si, že přece o nic nejde. Budou jiné příležitosti. Ale zatímco si všechny kolem mě úlevou oddychly, já měla k radosti daleko.

Když jsem si všimla, že se Clarkson přibližuje, hned se mi zvedla nálada. Měl namířeno sem. Určitě mě chtěl pozvat na rande. Věděla jsem to! Věděla!

Ale zastavil se u Madeline. Něco jí zašeptal do ucha, načež se ona zasmála a horlivě přikývla. Rukou jí naznačil, aby vykročila, ale ještě než se vydal za ní, naklonil se nenápadně ke mně.

„Počkej na mě,“ zadrmolil.

Potom odešel, aniž by se ohlédl. Ale nebylo to třeba.

„Opravdu už nic nepotřebujete, slečno?“

„Ne, Marto, děkuju. Nic mi nechybí.“

Ztlumila jsem světla, ale šaty jsem si nepřevlékla. Už jsem skoro chtěla poslat pro nějaký ten dezert, ale bylo mi jasné, že určitě jedl.

Nevěděla jsem proč, ale po celém těle se mi rozlévalo teplo, jako by se mi snad kůže snažila naznačit, že dnešní večer je opravdu důležitý. Chtěla jsem, aby byl dokonalý.

„Ale pošlete potom pro mě, že ano? Neměla byste přece být v noci sama.“

Chytila jsem ji za ruce a ona mě bez rozpaků nechala. „Jakmile princ odejde, nechám tě zavolat.“

Marta kývla a stiskla mi ruce, a pak mě nechala samotnou.

Běžela jsem do koupelny, abych si zkontrolovala vlasy, vyčistila zuby a upravila šaty. Potřebovala jsem se uklidnit. Každý centimetr mé kůže byl plně při vědomí a čekal na něj.

Seděla jsem u stolu a upřeně si prohlížela konečky prstů, dlaně, zápěstí. Lokty, ramena, krk. Kousek po kousku jsem se posouvala dál a snažila se zklidnit. Samozřejmě že se to naprosto minulo účinkem, jakmile zaťukal.

Na nic nečekal. Rovnou vstoupil. Vstala jsem, abych ho přivítala, a chtěla jsem se uklonit, ale v očích měl něco, co mě úplně omráčilo. Sledovala jsem, jak se pomalu přesouvá místností a upřeně mě pozoruje.

Položila jsem si ruku na břicho a zkoušela utišit to šimrání uvnitř. Bez účinku.

Mlčky zvedl ruku, dal mi vlasy z obličeje a dotkl se mé bra-

dy. Ve tváři se mu objevil náznak úsměvu a potom se ke mně naklonil.

Jako malá jsem ve svých představách dostala od Clarksona stovky prvních polibků. A podle všeho se moje sny držely celkem při zemi.

Vedl mě a tiskl mě k sobě. Bála jsem se, že třeba něco pokazím, ale hladila jsem ho ve vlasech a svírala ho tak pevně, jako on mě. Naklonil se a já se přizpůsobila křivce jeho těla. Nemohla jsem radostí ani věřit tomu, jak přesně jsme do sebe zapadali.

Tohle bylo štěstí. Tohle byla láska. Člověk o tom tolik slyší, tolik si toho přečte a teď... teď jsem konečně věděla, co to všechno znamená.

Když mě pustil, už jsem žádné šimrání ani nervozitu necítila. Pulzoval ve mně úplně nový pocit.

Dýchali jsme rychle, přesto Clarkson promluvil.

„Dneska jsi vypadala božsky. Říkal jsem si, že bys to měla vědět.“ Pomalu mi prsty sjel po pažích, přes klíční kosti, do vlasů. „Naprosto božsky.“

Ještě jednou mě políbil. Než odešel, zastavil se u dveří a naposledy se na mě podíval.

Potom jsem přešla k posteli a spadla do ní. Chtěla jsem zavolat Martu, aby mi pomohla ze šatů, ale bylo mi tak krásně, že jsem to prostě nechala být.

KAPITOLA 10

Když jsem se druhý den ráno probudila, ucítila jsem, jak se mi bez varování rozechvěla kůže. Každý pohyb, každý dotyk, každický závan větru způsobil, že se mi po celém těle znovu rozlil ten hřejivý pocit a myšlenky se mi přitom pokaždé zatoulaly ke Clarksonovi.

U snídani jsem jeho pohled zachytila dvakrát a v obou případech měl na tváři stejný spokojený výraz. Bylo to, jako by se nad námi vznášelo hřejivé tajemství.

Přestože žádná z nás nevěděla jistě, jestli byly ty fámy o Tie pravdivé, rozhodla jsem se, že si její vyloučení vezmu k srdci jako výstrahu a nechám si včerejšek pro sebe. Tím, že o tom nikdo nevěděl, byl ten moment ještě lepší, tak nějak posvátnější. Střežila jsem ho jako poklad.

Clarksonův polibek měl jedinou nevýhodu – každá minuta bez něj teď byla k nevydržení. Potřebovala jsem ho zase vidět, dotýkat se ho. Kdyby se mě kdokoli zeptal, co jsem ten den dělala, nebyla bych s to mu odpovědět. Dýchala jsem jen pro

Clarksona a všechno mi bylo jedno až do chvíle, kdy jsem se u sebe v komnatě oblékala k večeři. Jedině příslib, že ho uvidím, mě držel při smyslech.

Komorné se s mojí představou o mém novém stylu naprosto sžily a dnešní šaty byly ještě lepší než ty předchozí. Byly medové, s vysokým pasem a sukni, která se vzadu zvonovitě vzdouvala. Na večeři byly možná trochu moc výstřední, ale stejně jsem z nich byla nadšená.

Posadila jsem se v jídelně, a když na mě Clarkson zamrkal, začervenala jsem se. Přála jsem si, aby tu bylo víc světla, abych mu viděla dobře do obličeje. Záviděla jsem dívkám na opačné straně místnosti, kterým na ramena oknem dopadaly poslední zbytky denního světla.

„Už je zase nabručená,“ zašeptala svým směrem Kelsa.

„Koho myslíš?“

„Královnu. Koukni na ni.“

Sklouzla jsem pohledem k hlavnímu stolu. Kelsa měla pravdu. Královna se tvářila, jako by ji obtěžoval samotný vzduch. Vidličkou napíchla brambor, chvíli na něj mžourala a pak s ním sekla zpátky na talíř.

Všimla jsem si, jak se pár dívek polekalo.

„Co se tak asi mohlo stát,“ zašeptala jsem.

„Nemyslím, že se něco stalo. Patří k těm, co nedokážou být šťastní. Kdyby ji král posílal na dovolenou každých čtrnáct dní, stejně by to nestačilo. Nebude spokojená, dokud odsud všechny nezmizíme.“ Kelsa měla pro královnu a její nedůtklivost jen opovržení. Samozřejmě jsem chápala proč. Kvůli Clarksonovi jsem se ale nedokázala přimět k tomu ji nenávidět.

„Říkám si, co asi udělá, až si Clarkson vybere,“ vyřkla jsem nahlas své obavy.

„Na to nechci ani pomyslet.“ Kelsa usrkla trochu šumivého cideru. „Jenom kvůli ní bych ho nechtěla.“

„Zas bych si z toho nedělala takovou hlavu,“ zažertovala jsem. „Palác je tak velký, že se jí můžeš po většinu času vyhnout, když budeš chtít.“

„To je dobrý postřeh!“ Rozhlédla se kolem, aby se ujistila, že nikdo nekouká. „Myslíš, že tu je hladomorna, do které bychom ji mohly zavřít?“

Aniž bych chtěla, zasmála jsem se. Žádní draci sice neexistovali, ona by saň ovšem hravě zastoupila.

Seběhlo se to tak rychle a to byl taky nejspíš záměr. Všechna okna se téměř naráz rozletěla na tisíc kousků, když skrz ně začaly prolétávat předměty. Do zvuků tříštícího se skla se vmísilo pár pronikavých výkřiků ostatních dívek a zdálo se, že jedna z těch věcí zasáhla Novu do hlavy, když proletěla oknem nad ní. Schoulená se přitiskla na desku stolu, některé dívky se pokoušely vyhlédnout ven a zjistit, odkud to přišlo.

Prohlížela jsem si ty podivné věcičky uprostřed jídelny. Vypadaly jako opravdu velké konzervy fazolí. Jak jsem tak mžourala a snažila se rozluštit nějaké klikyháky natištěné na jedné nedaleko ode mě, konzerva přímo u dveří explodovala a do místnosti se začal valit kouř.

„Utíkejte!“ zakřičel Clarkson, zrovna když vybuchla další.

Bez ohledu na jejich neshody popadl král královnu za ruku a snažil se ji dostat ven. Zahlédla jsem, jak se dvě dívky přihnaly doprostřed jídelny a Clarkson je odvedl pryč.

Během pár vteřin se místnost naplnila černým kouřem, který mi společně s okolními výkřiky znesnadňoval soustředění. Obrátila jsem se ve snaze najít dívky, které seděly vedle mě. Už tam nebyly.

Samo sebou že utekly. Znovu jsem se otočila, ale v tom kouři jsem okamžitě ztratila orientaci. Kde jsou dveře? Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, ale místo toho jsem se začala dusit. Tušila jsem, že to je něco horšího než obyčejný kouř. Táboráky jsem znala moc dobře a tohle... tohle bylo jiné. Moje tělo se chtělo podřídít a odpočívat. Věděla jsem, že je to špatně. Že bych měla chtít bojovat.

Zpanikařila jsem. Potřebovala jsem se jen zorientovat. Stůl. Kdyby se mi podařilo najít znovu stůl, stačilo by dát se doprava. Mávala jsem kolem sebe rukama, kašlala jsem, protože jsem dýchala moc rychle a vdechovala ten plyn. Zakopla jsem a vrazila do stolu, který nebyl tam, kde by být měl. Ale to mi bylo jedno – tohle stačilo. Položila jsem ruce na talíř, na kterém bylo ještě pořád jídlo, a po hmatu se přesouvala podél stolu a shazovala přitom skleničky a klopýtala přes židle.

Nezvládnou to.

Nemohla jsem dýchat, byla jsem tak strašně unavená.

„Amberly!“

Zvedla jsem hlavu, ale nic jsem neviděla.

„Amberly!“

Bouchla jsem rukou do stolu a námahou se rozkašlala. Neozval se a přes kouř jsem neviděla na krok.

Znovu jsem začala bouchat do stolu. Nic.

Ještě jednou jsem to zkusila, a než jsem se dotkla stolu, narazila má ruka do jiného.

Natáhli jsme se k sobě a on mě rychle odvedl pryč od stolu a plechovek s plynem.

„Jdeme,“ vyrazil ze sebe a táhl mě odsud. Přišlo mi, že ta místnost nikdy neskončí, ale potom jsem ramenem vrazila do

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.